

De avonturen van
Knetter en
Spetter 2

Eerste druk: september 2019

ISBN: 978 90 826128 2 0

Dit is een uitgave van Eggink & van Aken

Website: www.knetterenspetter.nl

E-mail: info@knetterenspetter.nl

Omslagontwerp en illustraties: *Erik Butter*, www.smeerik.com

Vormgeving binnenwerk: *Margriet Kats*, www.margrietkats.nl

Redactie: *Hilde de Mildt*

Agent/impresario: *Dorine Holman*, www.dorineholman.nl

Commissionair: *Huub van Aalst*, www.huubvanaalstbookservice.nl

Mixage luisterboek: *Arwin Bakker*

Website: *TimenKim*, www.timenkim.nl

Gedrukt door: *PrintQuest*, www.printquest.nl

Alle rechten voorbehouden.

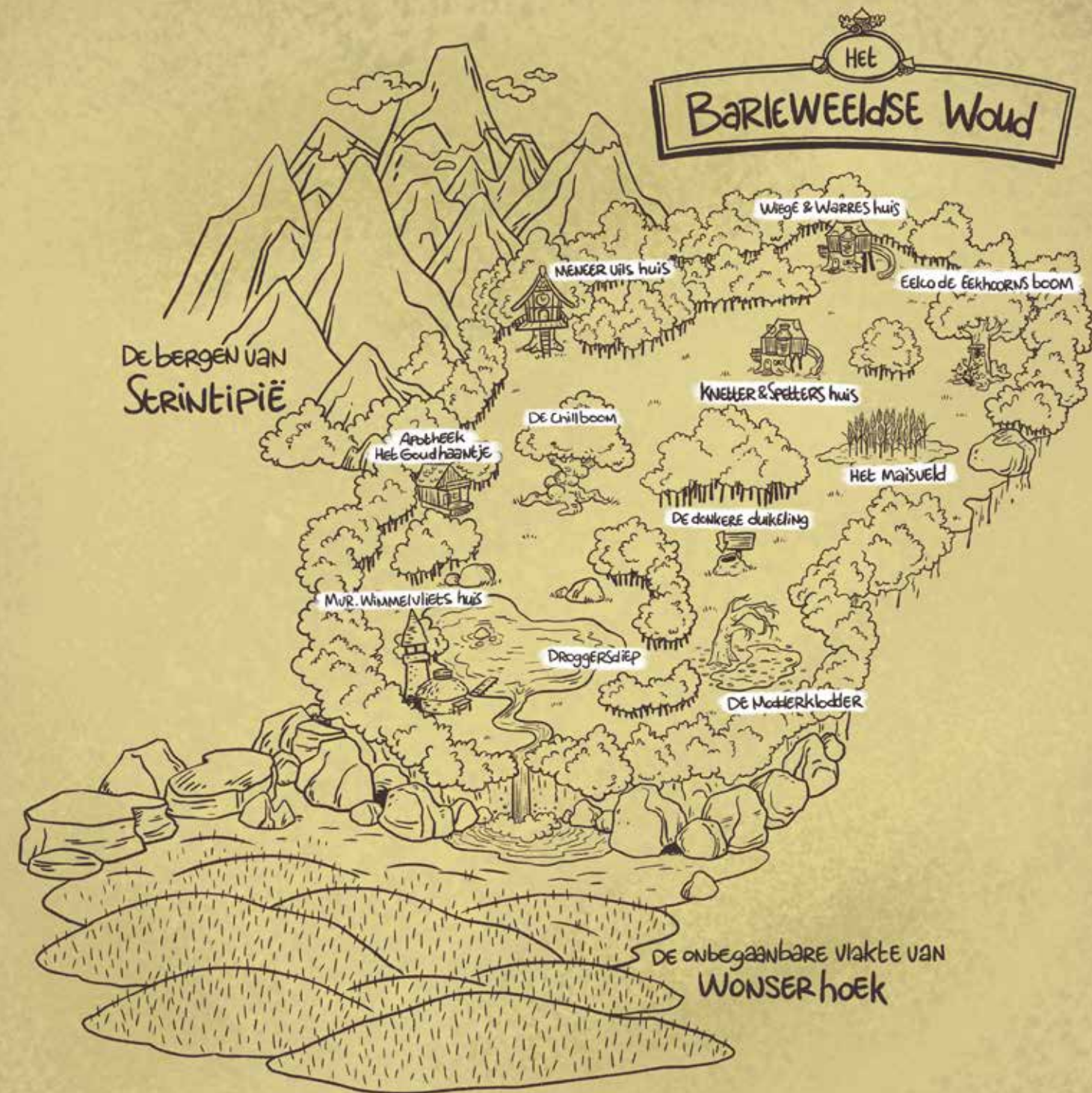
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Als u het boek hebt aangeschaft en u wilt gratis het luisterboek ontvangen, stuur dan een mail naar info@knetterenspetter.nl. U ontvangt dan een link waarmee u het luisterboek kunt downloaden.

© Thijs van Aken en Ewout Eggink

Inhoud

Het bos	5
Knetter en Spetter en de aan- en uitkleedmachine	7
Knetter en Spetter en de modderklodder	18
Knetter en Spetter en de pigmentvretertjes	44
Knetter en Spetter en de witte kuifvogel	72

Knetter en Spetter en de aan- en uitkleedmachine

Luister eens. Luister eens goed. Hoor je dat geluid? Als het goed is hoor je dit geluid elke morgen. Mits je op tijd wakker bent natuurlijk. Je moet wel vroeg zijn. Dus vóór zes uur. Want precies om zes uur stopt dat geluid. Het geluid klinkt als een mengeling van een zaagmachine, een weefgetouw en een buitenboordmotor, die alle drie op volle kracht draaien. Af en toe valt het stil. Heel soms hoor je ook een geluid alsof iemand bellen blaast. Weet je al wat je hoort? Precies, het zijn onze snurkende broers, Knetter en Spetter. Ze liggen heerlijk in hun *Knet-Spet-Bed*, op hun matrassen gevuld met konijnenkeutels. Ze dromen over maïskolfjes, ondergrondse achtbanen, oesterzwammen en Meneer Uil, hun vriend en meester van hun klas.

Exact om zes uur is het *Knet-Spet-Bed* zó gedraaid, dat de zonnestralen tussen de gordijnen door priemen en Knetter en Spetter wakker kietelen.

We hebben in een ander verhaal al verteld dat Knetter en Spetter een aan- en uitkleedmachine hebben. Weet je dat nog? De broers zijn ongelooflijk trots op hun machine. Stiekem hopen ze dat er een lezer of een voorlezer is, die wel brood ziet in die machine en hem in grote aantallen wil namaken en verkopen, zodat de hele wereld plezier kan hebben van hun geweldige uitvinding. Nou is dat helemaal niet zo eenvoudig, maar goed, dat doet er nu even niet toe.

Deze morgen wordt Knetter als eerste wakker gemaakt door een brutaal straaltje zonlicht. Spetter is met zijn hoofd helemaal onder zijn kussen beland.

Daardoor kunnen de kietelende zonnestralen zijn ogen niet bereiken. Knetter kruipt heel zachtjes uit bed en loopt op z'n blote voeten de trap af naar beneden. Hij grinnikt. Hij heeft namelijk een schitterende grap bedacht met de Oehoe-toeter.

Weet je nog die toeter die perfect het oehoe-geluid van een uil nadoet? Hij neemt de toeter mee de trap op, naar hun slaapkamer, waar Spetter nog als een beer in winterslaap ligt te snurken. Hij legt de hoorn van de toeter vlakbij Spetters oor en haalt diep adem. Knetters wangen zwellen op als ballonnen. Zijn hoofd wordt knalrood en daarna pimpelpaars. Je zou nog bang worden dat het gaat ontploffen.

OEHOE!!...

Het doordringende geluid golft door de slaapkamer, door het bos, over het maïsveld. Hun huis staat te trillen als een porseleinkast waar een olifant doorheen dendert. In het dorp aan de voet van de bergen van Strintipië schrikt een oude buizerd hoog in de kerktoren wakker uit een dutje en tuimelt bijna naar beneden.

Spetter schrikt zich helemaal het apezuur. Met een enorme sprong springt hij overeind, waarbij hij zijn hoofd tegen het plafond stoot. Hij is ervan overtuigd dat Meneer Uil zo ongeveer zijn oor is binnen gevlogen.

‘Gatsakkeknolle Knetter, wat gebeurt er?’

Uit een ooghoek ziet hij de Oehoe-toeter en hij kan zijn lachen al bijna niet meer inhouden.

‘Weet je wel hoe hard dat was?’

Spetter kijkt er expres heel scheel bij.

‘Gatsakkeknolle, m'n trommelvlies is opgezwollen! Hé...
dat rijmt, ik ben een dichter.’

En olijk vervolgen ze samen: ‘Wij willen naar beneden, tijd
om aan te kleden!’ ‘Ha, dat rijmt ook!’, zegt Knetter.

Spetter kijkt Knetter een beetje dommig aan.

Dan barsten ze allebei uit in een vette, aanstekelijke lach.

Knetter en Spetter vonden aankleden eigenlijk altijd
super suf. Zeker 's ochtends vroeg. Want dan staat je

hoofd toch niet naar zoiets ingewikkelds als aankleden?

Knetter en Spetter hebben van de nood een deugd gemaakt.

De aan- en uitkleedmachine was dé oplossing. Een geniaal

idee vonden ze zelf. En fantastisch gebouwd. De broers zijn

werkelijk zeer in hun nopjes met hun eigen uitvinding.

Een aantal weken geleden hebben ze de machine ontworpen

en in een paar dagen in elkaar getimmerd. De dagen daarna

moesten ze hier en daar nog wat bijstellen, wat verfijnen,

wat verbeteren, wat updaten zeg maar. En nu doet hij het

perfect! Niks geen getreuzel meer. Je hoeft niet meer te

frunniken aan knoopjes, nooit meer iets achterstevoren,

je been zit altijd in de juiste broekspijp, maar bovenal, het is

gewoon altijd dolle pret met die machine. Aan het uitzoeken

van kleren hoeven ze geen tijd te verspillen, want de jongens

hebben maar één broek, één shirt en één paar laarzen.

Dus ze hoeven nooit te kiezen, wat fantastisch is, want ze

willen ook niet kiezen.

Zoals jullie misschien nog weten, lopen Knetter en Spetter

altijd op blote voeten. Die laarzen zijn alleen maar leuk voor

in de aan- en uitkleedmachine. Ze doen ze altijd meteen

weer uit. Knetter en Spetter vinden ze maar warm. Je krijgt er

zweetvoeten in.

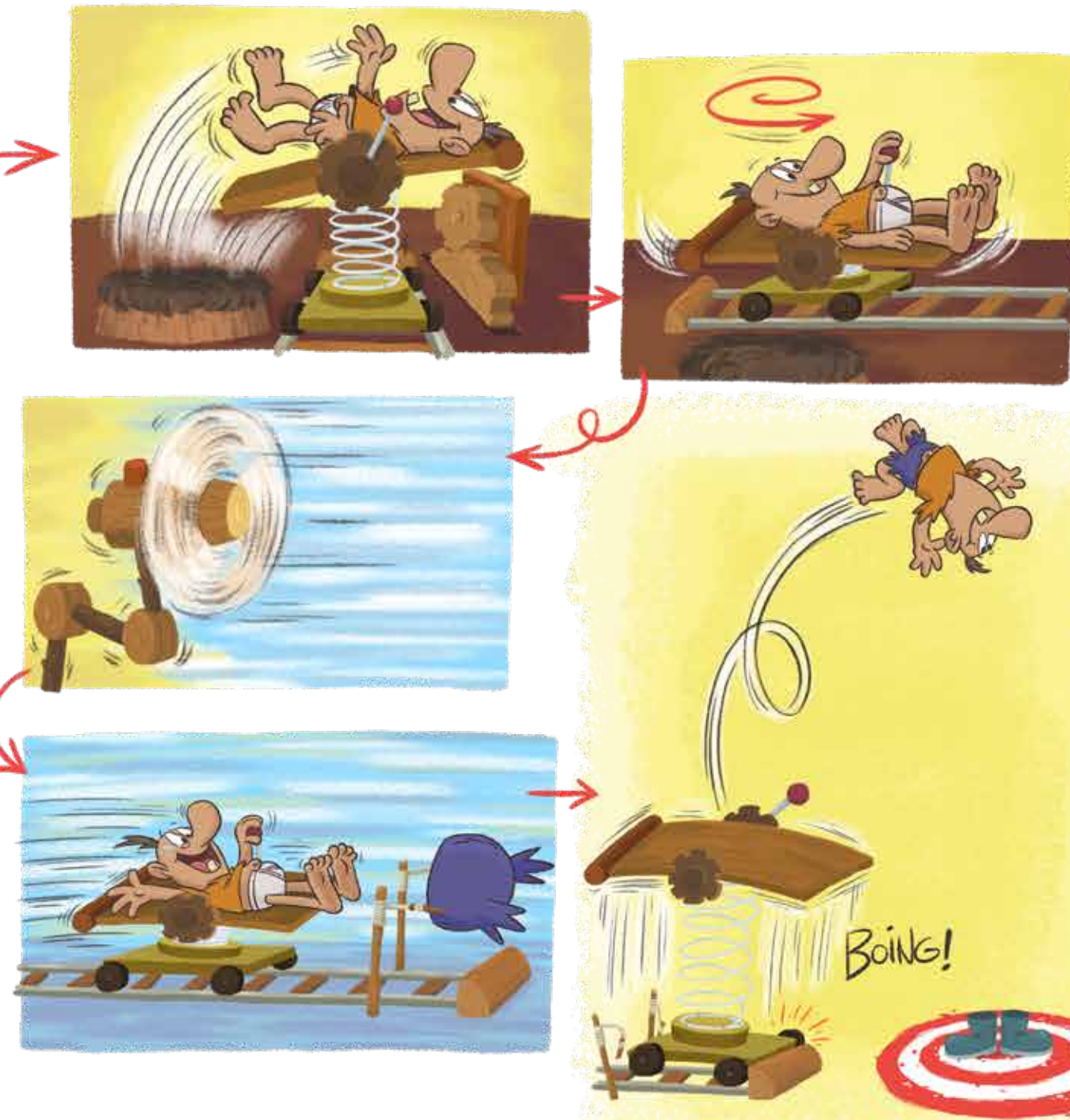
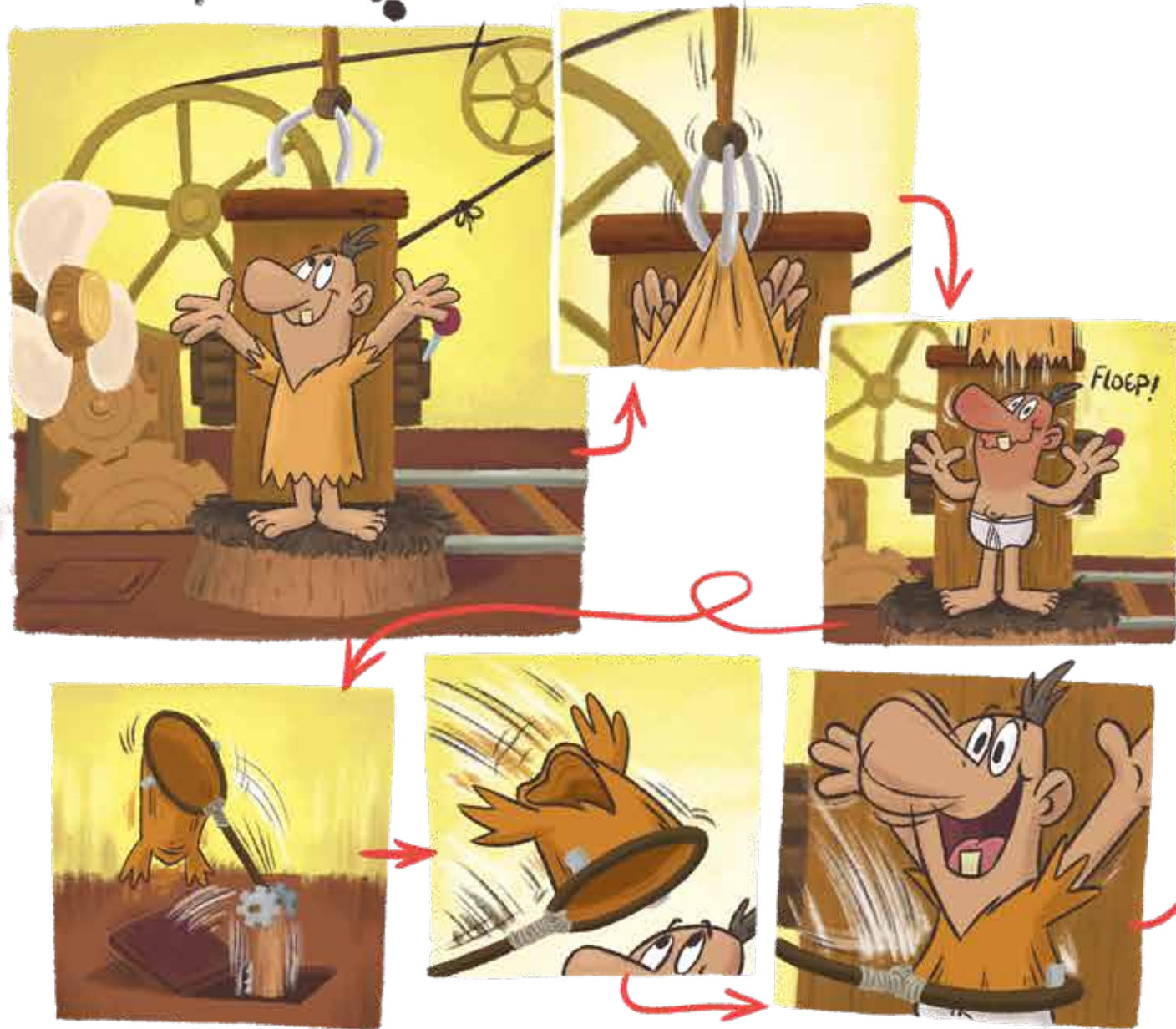
Natuurlijk wordt hun kleding bij het uitkleden meteen op de juiste manier in de aan- en uitkleedmachine geplaatst, zodat ze daar de volgende morgen niet over hoeven na te denken. Knetter en Spetter hebben trouwens nóg een kledingstuk. Ze hebben alle twee een kurken vestje. Die vestjes hangen altijd over het hertengewei bij de voordeur. Behalve als ze die ergens hebben laten slingeren, wat ze nogal vaak doen.

Knetter holt naar de aan- en uitkleedmachine, zet er één been in en meteen staat zijn vrolijke broer naast hem te trappelen om ook aangekleed te worden. ‘Hé hé ik eerst’, sputtert Spetter, ‘jij was aan het Oehoe-toeteren.’ Hij geeft Knetter ondertussen een speels duwtje. Knetter geeft Spetter een duwtje terug. Dan zet Knetter snel zijn andere been in de machine en gaat staan op de manier zoals zij bedacht hebben. Rug tegen de houten plank, armen omhoog, benen lichtjes uit elkaar, voeten op het plankje. De machine trekt als eerste z’n pyjama uit. Nou is “pyjama” wel een erg duur woord voor de jute zak die de jongens ‘s nachts dragen. Een jute zak die lijkt op een soort jurk. Alleen mag niemand dat zo noemen want een jurk is natuurlijk veel te meisjesachtig en daar willen de broers helemaal niets van weten.

Wel van meisjes maar niet van jurkjes, maar goed, dat doet er nu even niet toe.

Daarna doet Knetter zijn armen uit elkaar, zodat de machine zijn shirt over zijn hoofd kan trekken. Vervolgens kantelt de plank waar Knetter op ligt naar achteren totdat hij helemaal horizontaal ligt. Zeg maar plat. Met het dalen van de plank wordt er een stevige veer aangespannen. Daardoor wordt een knop ingedrukt en begint een kleine ventilator met een zacht zoemend geluid te draaien. Deze kleine ventilator zorgt ervoor dat de pijpen van de broek, die al is klaargelegd, opbollen. Twee tandwielen, die ook worden aangedreven door de ventilator, beginnen als een gek te draaien en bewegen de plank waar Knetter op ligt in de richting van de broek. Knetters benen schuiven moeiteloos in de pijpen. Dit duurt ongeveer twee minuten en tijdens die twee minuten maakt Knetter met veel plezier machinegeluiden. Hij blaast, ratelt en piept alsof hij een fabriek is. Als laatste onderdeel van dit bijna magische schouwspel, haalt Knetter een hendel over waardoor de aangespannen veer los schiet, Knetter met een achterwaartse salto afgevuurd wordt en precies middenin zijn laarzen belandt.

De aan- en uitkleedmachine

‘Zo, nu ben jij aan de beurt!’, zegt Knetter en hij kijkt intens tevreden naar zijn kleding. Spetter stapt de machine in, gaat in dezelfde houding als Knetter staan en het hele proces begint van voren af aan. Het eindigt uiteraard met een even magistrale achterwaartse salto waarmee ook Spetter soepel in zijn laarzen terecht komt. Zo trots als een pauw slaan de broers elkaar uitbundig op de schouders, zetten hun laarzen weer terug in de aan- en uitkleedmachine en lopen kwebbelend naar de lift die ze naar beneden brengt. Die lift! Ja, ook zo’n uitvinding waar je je vingers bij aflikt. Ze zijn wel twee jaar bezig geweest om hem te bouwen. Want het is niet zomaar een lift. Maar om daar nu op in te gaan, duurt misschien een beetje te lang. Het bijzondere aan deze lift is namelijk dat... Nee, laten we dat een andere keer vertellen. Afgesproken? Afgesproken!

Knetter en Spetter en de modderklodder

Het is een onbezorgde dag en Knetter en Spetter lopen opgewekt en achteloos door het bos. Soms zijn ze zo achteloos dat ze gewoon vergeten dat ze in een bos lopen. Het heeft de laatste dagen flink geregend maar vandaag is het droog en er schijnt een waterig zonnetje dat zo nu en dan verdwijnt achter dikke stapelwolken. Het bos is mooier dan ooit, de bomen zien er schilderachtig uit, met een palet aan kleuren. Met schitterend licht. Zoals bij Rembrandt. Rembrandt, je weet wel die bekende Nederlandse schilder. Ach laat ook maar, dat doet er nu even niet toe.

Waar je ook kijkt, je blijft je verbazen. Zelfs Knetter en Spetter verbazen zich nog elke dag en zeker tijdens dit jaargetijde. De twee roodborstjes Rodie en Rudie komen met brullende motoren om een paar bomen heen gevlogen en landen op een tak. Ze begroeten de twee broers hartelijk. De twee straaljagertjes zingen hun kelen roodgloeiend. Wat ze willen zeggen is niet altijd duidelijk voor Knetter en Spetter. Misschien omdat ze altijd keihard door elkaar heen zitten te kwetteren, maar het klinkt in ieder geval heel vrolijk en daarom antwoorden Knetter en Spetter ook heel vrolijk. Het wordt een symfonie van vrolijke woorden en noten waar niemand een touw aan vast kan knopen, maar gezellig is het wel. Het lijkt alsof ze iets willen vertellen over een orkest spechten, dat zoveel gaten in een boom had gehakt, dat de boom was omgevallen. Maar ja, misschien ging het wel over iets heel anders, dat kan natuurlijk ook. Rodie en Rudie zijn namelijk de roddeljournalisten van het bos dus je moet ook niet alles geloven wat ze zeggen. Rodie en Rudie starten hun raketmotoren en met donderend geraas scheuren ze er weer vandoor.

De twee broers slenteren verder. De bijzondere herfstbomen maken een diepe buiging wanneer ze voorbij lopen, alsof ze de koningen van het bos zijn.

Deze herfstbomen zijn hele speciale bomen. Bomen die om de vijf weken hun blad laten vallen. Ze groeien drie weken, dan laten ze in één uur al hun blad vallen, om vervolgens twee weken lang kaal te zijn. Daarna lopen ze weer opnieuw uit. Eén van die bomen heeft afgelopen nacht zo'n herfstaanval gehad, waardoor er een enorme hoeveelheid bladeren naar beneden is gevallen.

'Gatsakkeknolle, waar is het pad nou gebleven?', vraagt Spetter. Hij schopt een beetje baldadig tegen de berg bladeren.

'Als je het mij vraagt, moeten we daarheen!' En Knetter loopt eigenwijs en vastberaden een kant op.

'Ja, maar wacht eens even Knetter. Jij denkt het altijd beter te weten, maar waren wij ergens naar op weg dan?'

'Nee, maar toch moeten we absoluut die kant op! Kijk maar, hier zie ik het pad.' En Knetter loopt op een drafje verder.

Spetter draait een paar keer om zijn as, om te kijken waar ze precies vandaan komen.

'Spetter, kom je nou?'

Knetter draait zich om, om te kijken of Spetter wel achter hem aankomt. Maar hé dat is vreemd, Spetter is nergens meer te bekennen.

‘Spetter? Waar ben je nou?’

Knetter kijkt een beetje bedremmeld om zich heen. Geen Spetter. Geen reactie. Even voelt hij zich in de steek gelaten.

‘Spetter, ik vind dit geen leuk grapje. Kom nou maar gewoon tevoorschijn! Speeeeeetter...!’

Zou hij zich verstopt hebben, vraagt Knetter zich af. Nee, dat zou Spetter nooit doen. Want als ze ergens een takkehekel aan hebben is het wel verstoppertje spelen.

‘Hm vreemd, wat moet ik nou doen? Oh ja, altijd op de plek blijven waar we elkaar voor het laatst gezien hebben! Dat was de afspraak die we met elkaar gemaakt hebben, jaren geleden!’

Toen waren ze elkaar ook een keer kwijtgeraakt en gingen ze elkaar tegelijkertijd zoeken. Nadat ze oneindig veel rondjes hadden gelopen, kwamen ze elkaar dan eindelijk tegen. Dat vervelende gevoel van zoeken en lopen en elkaar niet kunnen vinden, wilden ze niet nog een keer meemaken.

‘Ik wacht hier totdat Spetter weer opduikt!’

Boven het hoofd van Knetter cirkelen de twee roddel-journalisten rond als gieren op zoek naar aas. Ja, als ze sensatie ruiken blijven ze plakken. Dat is nou eenmaal een eigenschap van onze journalisten. Maar goed, dat doet er nu even niet toe. Rodie en Rudie vliegen met opvallend weinig kabaal naar beneden en gaan op een tak zitten.

‘Hé Knetter, wat sta jij daar beteuterd en allenig voor je uit te staren? En waar is Spetter gebleven?’

Knetter kijkt somber omhoog en ziet Rodie en Rudie zitten.

‘Ik ben Spetter kwijt en ik heb al meerdere malen geroepen, maar hij reageert niet, hij is weg.’

‘Oh, dat is heel vervelend. Moeten we je helpen Spetter te vinden?’

‘Dat zou heel erg fijn zijn jongens, want...’

Maar voordat Knetter zijn zin af kan maken, zijn de roodborstige roddeljournalisten al verdwenen met een hels kabaal. In de verte horen we nog, ‘Spetter is kwijt, Spetter is kwijt, wie heeft Spetter gezien?’

Knetter laat zich moedeloos op de grond zakken.

‘Getsiederrie! Het is hier helemaal nat en modderig!’ Knetter kijkt met afschuw om zich heen.

Plotseling ziet Knetter iets bij zijn rechtervoet. Een slijmerige bruine drek die Knetter niet direct thuis kan brengen. Het kruipt langzaam over zijn voet in de richting van zijn knie. Het pakt zijn voet vast.

‘Hé, laat me los! Laat me los!’ Knetter probeert uit alle macht de drek van zijn voet af te schudden. Maar hoe hard hij ook schopt en schudt, het laat niet los. Erger nog, nu grijpt de drek ook zijn linkervoet. Knetter probeert beide voeten los te trappen. Tevergeefs. Hij grijpt krampachtig naar een struik, maar zijn handen grijpen mis. Zijn nagels klauwen door de modder maar vinden geen houvast.

Langzaam maar zeker wordt hij in de kletsnatte modderpoel getrokken. Alleen zijn hoofd komt er nog bovenuit.

‘Hellup! Help me nou toch! Spetter! Meneer Uil! Rodie, Rudie!’ Knetter schreeuwt zijn longen uit zijn lijf, maar niemand hoort hem. Er wordt nog één keer heel hard aan zijn voeten getrokken en *FLATS*. Voordat hij goed en wel beseft wat er gebeurt, gaat hij kopje onder en komt vervolgens, tot zijn grote verbazing, in een ruimte terecht die hem doet denken aan de ondergrondse gangen van Grommol en Brommol. Maar dan veel groter en natter.

‘Sodeknetter, wat een hoop modder hier! Huh? Kan ik hier gewoon ademen? Zonder dat ik verdrink?’

Grote dikke modderklodders druipen naar beneden. Soms moet Knetter er eentje ontwijken. Hoppa daar valt er weer één.

Tja, daar zit Knetter dan, moederziel alleen.

Met een bonzend hart. Wat hem wel heel erg verbaasd is dat het overall licht is. Je zou denken dat het onder de grond donker is, maar hier is dat niet zo.

‘Indringer, indringer, indringer!’ klinkt het plotseling uit de verte.

‘Hallo!’ roept Knetter een tikje beduusd, ‘Is daar iemand? Hallo!’

‘Wij houden niet van indringers!’ klinkt er nu dichterbij.

Knetter hoort nu twee stemmen. Hij draait razendsnel zijn hoofd om maar wordt daardoor zo duizelig dat hij z'n evenwicht verliest en midden in zo'n smerige kleffe modderberg valt. Midden in een modderklodder.

‘Zo, jij bent lekker in de modder gevallen!’

Er klinken nu minstens drie stemmen. Rauwe grove stemmen.

Knetter klautert uit de modderberg, probeert met zijn handen de modder van zijn lijf te schrapen en kijkt angstig om zich heen om te zien waar die rauwe stemmen vandaan komen.

‘Euh..... wij zitten hier hoor!’ Nu klinken er wel zes stemmen.

Knetter draait zich om en ziet dat maar liefst twaalf gele ogen hem indringend aankijken. Twaalf felle koplampen, die horen bij zes padden die een schutkleur hebben die zó fantastisch is, dat ze nauwelijks te onderscheiden zijn van de modder.

En lelijk dat ze zijn... Knetter en Spetter zijn al niet de knapste, maar dit slaat echt alles. Ze hebben bulten en butsen en zijn totaal bedekt met modder. Ze hebben valse gele ogen, de ene is nog scheler dan de ander en als ze wat zeggen komt er een viezige roze tong uit hun bek, die vreselijk stinkt... niet te harden. Wat een lucht. Daarbij vergeleken ruikt een vuilnisbelt als een parfum.

‘Wat zit je ons nou stom aan te staren, ontzettende indringer! Heb ik wat van je aan of zo?’

De dikke stinkende spreker stamelt nog wat onbegrijpelijke woorden tegen zijn soortgenoten en eindigt met een harde boer. Een smerige walm van knoflook komt als een wervelwind op Knetter toegewaaid. Blijkbaar hebben twee soortgenoten iets begrepen van het gemompel. Grommend en sissend komen ze op Knetter af. Nu ze zo dichtbij zijn, herkent Knetter ze als padden. Natuurlijk, denkt hij, knoflookpadden. Dat verklaart de stank.

De twee padden pakken Knetter stevig vast en sleuren hem mee. Knetter stribbelt tegen. ‘Wat gaan jullie met me doen? Waar brengen jullie me heen? Auw, niet zo hard knijpen!’

Hotsend en klotsend zet de hele groep zich in beweging. Knetter moet oppassen dat hij niet door al die knoflookpadden wordt geplet. Ze lopen gang na gang. Er komt geen eind aan. Was Spetter maar hier, denkt Knetter. Hij zou vast weten wat we moeten doen. De padden zijn ruw en hardhandig. Knetter wordt heen en weer geslingerd, geduwd en omver gekegeld. Nadat ze vele moddertorens en modderdruipers hebben ontweken, komen ze uiteindelijk in een grote zaal terecht. In het midden van die zaal staat een modderpoef, bedekt met de knalgroene bladeren van een herfstboom. En op die poef zit een reusachtige pad, met een buik zo dik als een pompoen. Met wangen als blaasbalgen en ogen als citroenen. Zoiets diks, geels en blaasbalgerigs heeft Knetter nog nooit gezien. Naast hem staan twee gespierde padden. Overduidelijk bewakers. Met in hun poten een scherpe speer. Hun lange uitroltongen zitten als dikke paarse dropveters helemaal om een gevangene heen gewikkeld. Maar wacht eens even, denkt Knetter. Die gevangene, die ken ik. Spetter! Wat doet hij hier? Knetter begint te stralen nu hij zijn broer weer ziet.

‘Spettehhhhwwbllll!’

Knetter wil hem roepen maar krijgt meteen een volle poot modder in z'n gezicht geduwd.

‘Wij houden niet van indringers en ook niet van geschreeuw! Dus klep dicht, met je ontzettende hoofd!’

De twee padden duwen Knetter naar de modderpoef waar de reusachtige dikke pad onderuit gezakt zit met zijn ogen gesloten. Wat gaat er gebeuren, wat zijn ze van plan?

‘Misschien worden we wel opgegeten. Of verdronken in een enorme modderpoel. Of platgewalst, omdat die reusachtige pad bovenop ons gaat zitten.’ Knetter denkt van alles en bibberend als een rietje staat hij nu vlak voor de reusachtige pad. De enorme dikke paddenbuik gaat langzaam op en neer. De knoflookgeur is bijna ondraaglijk. Aan de lippen van de enorme pad ontsnapt een borrelend geluid. Oh gelukkig, denkt Knetter, hij slaapt. Maar in een flits opent de reuzenpad zijn ogen. Knetter springt van schrik ongeveer een halve meter omhoog. Die ogen zijn zo intens dat het lijkt alsof er twee bouwlampen zijn aangeflitst. Je kan de hitte bijna voelen. Er klinkt een diepe keelgrom alsof hij z'n stembanden opspant. In een douche van stinkend speeksel richt de reuzenpad zich tot Knetter:

‘Zo mannetje, vertel eens, wie ben jij en kán jij eigenlijk iets? Ik bedoel, dat andere scharminkeltje hier, die met dat gekke baardje, die kan niks. Gewoon helemaal niks. Nada, noppes, niente. Hoe saai is dat? Ik bedoel, wij zitten hier maar de hele dag in de modderklodder, wij willen ook wel eens lachen. Dus, mannetje, kan jij iets? Iets leuks? Iets gek? Iets grappigs?’

De pad die Knetter vasthoudt sist hem toe: ‘Er wordt je iets gevraagd door Pees de Pad, onze opperpad. Dus geef hem antwoord kereltje en snel wat!’

‘Pees?’ vraagt Knetter.

‘Pees ja, zoals in Achillespees!’ sist de wachter.

‘Achilleswattes?’ sist Knetter terug.

‘Nou, ik wacht en ik hou niet van wachten.’ In de stem van Pees de Pad klinkt een stinkend ongeduld.

‘Ehm beste Pees..., mijn naam is Knetter en dat daar is mijn broer Spetter. Of ik iets kan? Eh... tja...’

Knetter is bang. Zijn benen beginnen nog meer te trillen. En de priemende blik van Pees maakt het er niet beter op.

‘Wat sta jij nou te trillen, ben je aan het dansen of zo? Nou lekker dan, dans maar voor me! Dans voor me!’ schreeuwt Pees.

Dit is nou niet het eerste waar Knetter aan dacht, maar hij vindt Pees zo eng, dat zijn benen spontaan beginnen te wiebelen. Spetter, die nog steeds vastgehouden wordt door de tongen van de twee wachters, bedenkt zich geen seconde en begint zachtjes een ritme met zijn mond te maken. Je zou het *beatboxen* kunnen noemen. De padden die zich nu allemaal rondom het schouwspel verzameld hebben, worden wat onrustig. Ze duwen elkaar opzij. Strekken hun glibberige nekken om een glimp op te vangen van het schouwspel. Want zoiets hebben ze natuurlijk nog nooit gezien. Zonder er erg in te hebben, beginnen hun paddige pootjes langzaam mee te wiebelen met de tong- en keelgeluiden van Spetter.

‘Jaaa, meer, meer!’ schreeuwt Pees vanaf zijn modderpoef en hij slaat zich meerdere malen hard op z’n buik. Toevalligerwijs precies in het ritme en het geeft ook een grappig geluid. Tot verbazing van Knetter en Spetter kwaken alle padden nu hevig mee op het ritme. Sommige klappen in hun poten, andere stampen hard op de grond. Het is een lawaai van jewelste.

Maar dan klinkt er een enorme dreun, alsof er een gebouw instort. Pees de Pad heeft zo zitten schuddebuiken op z’n poef, dat hij met poef en al achterover is gekukeld.

Daar ligt hij dan, op z’n rug, met z’n poten spartelend in de lucht. Alle padden houden hun stinkende knoflookadem in. Want ze weten dat als Pees kwaad wordt, hij zonder pardon bovenop je kan springen. En als dat gebeurt..., nou berg je dan maar. Dan heb je platte pad.

‘Help me nou, en rap een beetje!’, buldert Pees.

Vier padden haasten zich naar Pees en hijsen hem weer op zijn poef. Het kost enorm veel moeite, maar ja wat wil je met zo’n kolossale buik.

Pees slaat de padden van zich af en schreeuwt tegen Knetter en Spetter: ‘Zo, dus jullie denken een beetje lollig te doen, hè? Jullie denken dat jullie twee vrolijke mannetjes zijn, hè? En dat jullie daar mee weggkomen, hè? Nou..., dat dacht ik even niet! Breng ze naar de offerkamer!’

Alle padden kijken elkaar wat vertwijfeld aan want van een offerkamer hebben ze werkelijk nog nooit gehoord. Maar om hun opperpad op dit moment tegen te spreken of een vraag te stellen lijkt ze niet zo’n goed idee.

‘Ik zei: Breeeng zeee naaaaar deee offerrrrkameeeeeeeerrrr!’

Alle padden trekken wit weg van het enorme kabaal dat door de zaal schalt en ze beginnen hysterisch om Knetter en Spetter heen te springen. Wat moeten ze nou doen? Wat wil Pees eigenlijk precies?

Van achter een grillig gevormde moddertoren steekt een heel klein jong padje bibberend een pootje omhoog. Hij vraagt met een hoog overslaand stemmetje:

‘Uh, Meneer de opperpad, wat is precies een offerkamer?’

Alle ogen kijken Pees nu vragend aan want ook Knetter en Spetter en alle andere padden zijn heel benieuwd naar het antwoord.

‘Ja, dat weet ik ook niet hoor! Dat heb ik een keer gehoord!’

Ik wil meer van die vrolijkheid! Meer van dat gedans! Meer!’ brult Pees. En hij slaat zich hard op zijn buik.

‘Keer ze binnenstebuiten of pers ze uit in de knoflookpers! Het boeit me helemaal niks als ik die vrolijkheid maar krijg.’

Hij slaat zich nu zo hard op zijn buik dat het lijkt alsof er een hevige aardbeving is losgebarsten. Het kleine jonge padje verzamelt weer al zijn moed bij elkaar en zegt:

‘Maar meneer de opperpad, als wij die kereltjes binnenste-buiten keren, of ze uitpersen in de knoflookpers, dan krijgt u die vrolijkheid niet hoor. Vrolijkheid is namelijk een emotie en emoties komen uit je hersenen en die zitten in je hoofd.’

Pees kijkt het jonge padje doordringend aan, denkt diep na en reageert dan fel: ‘Nou doe dan! Ga dan lekker in hun hoofd zitten en haal die vrolijkheid eruit. Zo moeilijk kan dat toch niet zijn? Hoe je het ook doet, zoek het lekker uit. Ik wil gewoon wat van dat emo-gedoe en schiet een beetje op ja!’ Pees kijkt zijn onderdanen woedend aan. Er trekt een siddering door de zaal. Doodsbang zijn ze voor hun eigen opperpad, die helemaal aan het doordraaien is. Ze achten hem tot alles in staat. Met zijn reusachtige gestalte staat hij daar in het midden van de zaal, met rollende ogen, schuim om zijn mond en een roodgloeiende dikke buik. Knetter en Spetter kijken doodsbang om zich heen. Ze kunnen geen kant op.

Ondertussen raken Rodie en Rudie boven de grond steeds meer in paniek. Waar zijn Knetter en Spetter nou gebleven? Ze vliegen zich de snaveltjes voor hun ogen.

Af en toe lijkt het alsof een reus op een gigantische trommel slaat. Zo hard rommelt de aarde. Rodie en Rudie hebben geen flauw idee wat voor een gevaarlijke situatie zich onder de grond afspeelt. Met een soort *back-side kickflip* landen ze spectaculair op een tak van de woonboom van Meneer Uil. Misschien weet hij meer en heeft hij een oplossing of een plan. Maar Meneer Uil is helemaal niet thuis. Nou ja zeg, eerst wordt Spetter vermist, daarna verdwijnt Knetter en nu is Meneer Uil ook al weg. Wat gebeurt er toch allemaal? Het wordt steeds mysterieuzer.

Pees slaat zichzelf hard op z'n buik. Bij elke slag stoot hij een diepe grom uit. Modderklodders vliegen door de lucht.

Knetter en Spetter bibberen van angst. Ze rillen, ze huiveren. Ze happen naar adem. Maar dan horen ze een geluid dat nog zwaarder en overweldigender klinkt dan alles wat ze daarvóór hebben gehoord. Het lijkt alsof de aarde openscheurt. Met donderend geraas beuken twee reusachtige dikke scherpe scharen met gruwelijke uitsteeksels, de zaal in. Ze zwiepen wild om zich heen. Wachters worden aan de kant geslagen en tegen de wanden gekwakt. Pees de pad zit roerloos op z'n modderpoef.

Hij kijkt met open paddenbek, bijna verlekkerd, naar wat er allemaal gebeurt. Zijn ogen glinsteren van opwinding.

‘Oh nee, oh nee, oh nee! We zijn er geweest!’ gilt Spetter.

Spetters kreet wordt gesmoord doordat zijn buik door één van de scharen wordt samengeknepen. Hij wordt ruw opgetild. Knetters ogen knallen bijna uit hun kassen van angst. Hij strekt z’n arm uit om Spetter vast te pakken maar grijpt mis.

‘Spetter...!’

Maar dan wordt ook Knetter opgetild. Hij kijkt naar beneden en ziet dat een grote schaar zijn middel samenperst.

Zou dit die knoflookpers zijn waar ze het de hele tijd over hadden?

‘Wat gebeurt er? Wat is dit?’, gilt Knetter.

Hij bungelt met zijn benen hoog boven de grond. Dan maakt de schaar een razendsnelle onverwachte draai. De schaar die Spetter opgetild heeft doet precies hetzelfde. Ze worden meegetrokken door het gat waar de scharen naar binnen zijn gekomen.

‘Oh nee, oh nee, oh nee!’ krijzen Knetter en Spetter.

Maar dan worden beide broers met uiterste zorgvuldigheid neergezet op twee glimmende schilden.

Het lijkt wel een ruimteschip. Knetter en Spetter pakken de randen van de schilden goed vast en kijken elkaar angstig en vertwijfeld aan. De scharen zwaaien nog steeds gevaarlijk in het rond. Het hele gevaarte, waar de schilden blijkbaar onderdeel van zijn, trekt zich terug uit de aarde. Naar boven. De modderklodder uit.

Pees klapt enthousiast in zijn poten. 'Wat een actie, wat een vondst! Wie heeft dit bedacht? Zo'n spektakel heb ik nog nooit gezien!'

Hij kijkt opzij naar het kleine wijsneuzerige jonge padje dat naast hem staat.

'Kijk, kleintje, dit noem ik nou iets leuks, iets gek, iets grappigs' en hij slaat een modderige poot om de dunne schouders van het padje.

'En met veel emoties', antwoordt het kleine jonge padje.

'En met veel emoties, precies jochie', knikt Pees.

Alle padden kijken elkaar vol ongeloof aan, want ze weten nog steeds niet wat er precies gebeurd is. Het enige dat ze zien, is een grote lach op het gezicht van de opperpad.

Twee glanzende vleugels klappen uit, de scharen slaan zich als handen ineen en langzaam stijgt het hele gevaarte op. Met krachtige slagen vliegt het snel en doelgericht naar zijn bestemming. Knetter en Spetter zien ineens blauwe lucht en een stralende zon. Het ruimteschip maakt een snoekduik en landt vervolgens aan de voet van een boom.

‘Maar dit is de woonboom van Meneer Uil!’ roept Spetter.

De scharen zwiepen naar achteren, pakken Knetter en Spetter voorzichtig op en zetten ze neer op de twee krukjes die daar altijd hun vaste plek in het gras hebben. Knetter en Spetter zijn totaal verbluft.

Meneer Uil kijkt uit zijn raam, ziet dat Knetter en Spetter veilig zijn afgezet en begint in zijn keukentje een paar maïskolfjes te roosteren. ‘Ah, daar zijn ze! Op Hertbert kan ik altijd rekenen. Ze zullen wel honger hebben’, mompelt Meneer Uil. Hij vliegt het raam uit naar beneden waar Knetter en Spetter zitten bij te komen van dit modderige avontuur. ‘Kijk eens jongens, iets te eten. Dat zal jullie goed doen. En nu gaan jullie mij eens in alle rust vertellen wat er precies gebeurd is.’

Onder de grond is alles tot rust gekomen. Her en der liggen groepjes padden na te hijgen van alle commotie. Pees de Pad is, hoe gek het ook klinkt, in een ópperbeste stemming. Hij heeft in jaren niet zo’n goed humeur gehad. Van de grimmige verbitterde sombere pad aan het begin van dit verhaal is niets meer over. Hij deelt complimentjes uit, fluit een vrolijk deuntje en af en toe danst hij er bij.

‘Paddenvrienden...!’, galmt er plotseling door de grote zaal. En alle padden staan weer op scherp.

‘Misschien moeten we die vrolijke mannetjes met al dat spektakel nog eens uitnodigen. Dankzij hen is mijn humeur ontzettend opgeknapt. Op de een of ander manier zijn die twee kleine mannetjes erin geslaagd om mij op te vrolijken. Fantastisch. Geweldig. Paddelijk, vinden jullie ook niet? Tijd voor nieuwe avonturen. We gaan op reis. Daar heb ik zin in. We gaan op paddentrek! Ik zeg maar zo: de padden op, de lanen in!’

Knetter en Spetter en de pigment- vretertjes

Hongerig proppen Knetter en Spetter hun monden vol met de maïskolfjes die Meneer Uil liefdevol in zijn keuken geroosterd heeft. Tegenover hen zit een knoestig, kolossaal wezen. Is het een dier? Een vliegende boom? Wat is het eigenlijk? Het ziet er angstaanjagend uit met die grote scharen en gruwelijke uitsteeksels. Brrrrr...

‘Ha...ha...had ik mij al voorgesteld?’

Knetter en Spetter verslikken zich bijna in een maïskolfje, want dat knoestige, kolossale wezen heeft blijkbaar ook nog een stem en het zwaait gevaarlijk zijn scharen heen en weer. Ergens achter die scharen zien Knetter en Spetter twee oplettende ogen en een gruwelijk grote mond. Zijn paarse tong zwabbert als een lap in de wasstraat om zijn lippen. ‘Mijn naam is He...He...Hertbert. Ik ben een vliegend he...he...hert. Ja, ik vind he...he...het zelf ook een he...he...hele rare naam want ik ben namelijk he...he...helemaal geen he...he...hert. Ik ben een insect.’

Hertbert haalt diep adem want praten is voor hem minder vanzelfsprekend dan voor Knetter en Spetter.

‘Poeh wat was he...he...het donker daar onder de grond en he...he...het stonk er verschrikkelijk! Echt niet te ha...ha...harden. Dan ruiken die maïskolfjes van jullie he...he...heel wat beter. En sorry van mijn geha...ha...hakkell, ik he...he...heb namelijk een beetje moeite met he...he...het uitspreken van de ha...ha...ha!’

Al lijkt Hertbert aardiger dan hij eruit ziet, toch vertrouwen Knetter en Spetter het niet helemaal. Hij is zo ontzettend groot. Als hij op je gaat zitten ben je net zo plat als wanneer Pees de pad dat zou doen. Brrrr....., alleen al die gedachte.

‘Zo jongens, eet maar lekker hoor, er is genoeg.’

Tevreden over zijn eigen kookkunsten brengt Meneer Uil een tweede lading maïskolfjes.

‘Wat kijken jullie raar. Is er iets mis met m'n maïskolfjes? Of zijn jullie bang voor Hertbert? Dat is nergens voor nodig. Ik ken Hertbert al 25 jaar en ik kan jullie verzekeren dat hij geen vlieg kwaad doet. Al moet je geen ruzie met hem krijgen, want dan vliegen de padden in het rond. Dat hebben jullie wel gemerkt. Het was maar goed dat ik Hertbert heb gevraagd om jullie op te sporen en naar me toe te brengen.

Nou, als jullie er klaar voor zijn, wil ik natuurlijk precies weten wat er allemaal daar onder de grond gebeurd is. Want als ik jullie zo zie zitten, pfoe... jullie zien er niet uit en jullie stinken een uur in de wind. Eén grote knoflokende modderbende!’ Meneer Uil wappert met afgrijzen z'n vleugels driftig heen en weer.

‘Gatsakkeknolle, het was verschrikkelijk daar onder de grond, we zijn echt heel blij dat uw vriend Hertbert ons heeft gered. Echt waar hoor! En die Pees de Pad, wat een engerd was dat!’

Terwijl Spetter bijna struikelt over zijn woorden, houdt Knetter Hertbert scherp in de gaten.

‘Pees de wie? Daar heb ik nog nooit....’ maar voordat Meneer Uil zijn zin kan afmaken, wordt hij onderbroken door een gierend geraas. Het zijn Rodie en Rudie. Als ervaren straaljagerpiloten komen ze met een noodgang aanvliegen. Vlak voor het huis van Meneer Uil vliegen ze steil de lucht in, maken een spectaculaire *five forty* en landen synchroon naast onze vrienden in het gras. Ze halen tegelijkertijd diep adem en beginnen dan op precies hetzelfde moment, precies hetzelfde te zeggen.

‘Hebben jullie het al gehoord? Het hele bos is in rep en roer. Er zijn namelijk pigmentvretertjes gezien. Bijzondere planten met gele bloemen die al je kleuren wegvreten. En voordat je het weet, ben je helemaal wit.’ Hertbert kijkt geschrokken naar zijn eigen lichaam en vraagt zich af of zwart een kleur is, want als dat zo is, zou hij dus een groot probleem kunnen hebben. ‘Jongens ik moet nog een he...he...heleboel doen. Druk druk druk! Laten we snel weer eens afspreken Egbert-Jan, want ik vind he...he...het altijd zo leuk om je te zien.’

Hertbert slaat z'n grote vleugels uit en vliegt met machtige slagen weg.

‘Nog bedankt voor je hulp Meneer Hert’, schreeuwen Knetter en Spetter hem na. Maar ze krijgen geen antwoord meer.

‘Zo gaat dat jongens, zo is Hertbert nu eenmaal’, zegt Meneer Uil. ‘Hij komt en hij gaat wanneer hij maar wil. Het is een eigenzinnig figuur en hij houdt met niemand rekening. Maar als ik hem nodig heb dan staat hij voor me klaar. Dát is pas een vriend.’

Ondertussen staan Rodie en Rudie te trappelen van ongeduld.

‘Jullie kennen toch Lola het lieveheersbeestje? Helemaal wit geworden, die herken je niet meer als lieveheersbeestje. Ze lijkt meer op een witte-watte-donsvlinder. Al haar kleur is opgegeten! En Bosse de eekhoorn? Precies hetzelfde, helemaal wit geworden! Lijkt meer op een wit konijn met een idiote pluimstaart. Verschrikkelijk toch?’

Ze kijken gespannen naar Meneer Uil en Knetter en Spetter. Hun oogjes staan als glimmende kralen in hun opgewonden gezichten. Meneer Uil fronst een wenkbrauw. De wenkbrauwen van Meneer Uil zijn zo groot dat als hij er één fronst het net lijkt alsof er een zonsverduistering plaatsvindt.

Knetter popelt van nieuwsgierigheid, ‘dát wil ik wel eens zien, laten we ze gaan bekijken.’

‘Goed idee Knetter!’, zegt Spetter.

‘Zeg Rodie en Rudie?’, vraagt Meneer Uil. ‘Als jullie nou vóór ons uit vliegen en jullie jongens, op mijn rug klimmen, dan gaan we de situatie eens ter plekke inspecteren!’

Meneer Uil spreidt zijn vleugels, Knetter en Spetter klimmen behendig tussen zijn warme veren en grijpen zich vast aan zijn lange wenkbrauwen.

Rodie en Rudie starten hun raketmotoren en stijgen op. Ze maken een levensgevaarlijke looping waarbij ze rakelings langs de stammen van twee oude eiken scheren en vliegen met een noodgang in oostelijke richting. Meneer Uil heeft de grootste moeite om Rodie en Rudie bij te houden. Maar dat is logisch want Meneer Uil vliegt nog steeds op eigen kracht en Rodie en Rudie dragen op hun rug superkrachtige raketmotoren. Sinds twee weken zijn de roodborstjes uitgerust met het nieuwste type. Ze hebben nu allebei een *KRACHTWORM 55* met turbo-injectie. 100% elektrisch. Daardoor gaan ze zó hard, dat het ze moeite kost om geen ongelukken te maken. Na een flitsende vlucht landen Rodie, Rudie en Meneer Uil op het grasveldje naast de boom waar Bosse de Eekhoorn woont.

Meteen wordt hun aandacht getrokken door een groepje heel bijzondere planten dat rondom de voet van de woonboom van Bosse groeit. Planten die daar nooit eerder stonden. Planten met prachtige gele bloemen. Planten met lange slanke rode bladeren en een hemelsblauwe nerf. Wat een explosie van kleuren. Betoverend. En wat een heerlijke geur. Knetter en Spetter kijken er meteen heel verlekkerd naar.

‘Het water loopt me in de mond!’ smakt Spetter in Knetters oor.

‘Oeh Spetter dat ruikt té lekker. Meneer Uil, wij nemen er een paar hoor!’

En Knetter heeft dat nog niet gezegd of hij doet een flinke greep in de heerlijk ruikende bloemen en stopt ze in zijn mond. Spetter volgt onmiddellijk zijn voorbeeld.

‘Gatsakkeknolle!’ murmelt Spetter met volle mond, ‘da’s lekker zeg!’

‘Lekker? Het is hemels!’ En gulzig stopt Knetter nog meer bloemen in zijn mond.

‘Hé Knetter, sta jij nou te springen op een stuiterkussen?’

‘Je staat zelf te springen op een stuiterkussen.’

Maar ze springen helemaal niet. Ze doen helemaal niks.

En toch komen Knetter en Spetter los van de grond. Ze stijgen op! En nog vreemder, hun armen, voeten en hun gezicht verliezen langzaam hun kleur.

‘Wow neeeeh! Spetter? We zweven! En je gezicht is helemaal wit geworden. Zelfs je baardje is zo wit als sneeuw! Hoe kan dat nou?’

‘Geen idee Knetter, we vliegen en we verbleken!’

‘Maar, maar, maar dat is eng! So-de-Knetter!’

‘Eng? Ben je mal! Gatsakkeknolle dat is geweldig. Jij wilde toch ook altijd al een keertje vliegen? Kijk daar heb je Bosse! Bosse!!!’

Zo hé, hij lijkt niet eens meer op een eekhoorn, maar meer op een mini-ijsbeer of zoiets. Zo wit is ie. Wow Knetter, we gaan echt hoog, we gaan hoger dan de bomen we komen zometeen boven de bomen uit!’

‘En we worden witter dan de wolken. Geef me je hand Spetter anders durf ik niet te kijken!’

‘Jongens, probeer je vast te grijpen aan een boomtak. Dat vliegen is veel te gevaarlijk!’, schreeuwt Meneer Uil bezorgd.

‘Gevaarlijk? Dit is leuk!’ roept Spetter naar beneden.

Knetter en Spetter zweven inmiddels boven de bomen en zien Meneer Uil beneden in het gras steeds kleiner worden. Ze worden ook steeds witter. Hun broeken en shirts zijn al helemaal hagelwit geworden.

‘Wow, Knetter, kijk eens om je heen, wat een uitzicht! Je kan het hele Barleweeldsewoud zien.’

‘Kijk daar Spetter, het Droggersdiep. Wat is het meer groot hè!’

‘En daar De Bergen van Strintipië! Ik wist helemaal niet dat ze dáár lagen!’

‘Daar woont oom Tuggelaar weet je nog?’

‘O ja, Oom Tuggelaar, die moeten we beslist een keertje opzoeken.’

Knetter en Spetter worden door de wind omarmd en zachtjes meegevoerd over hun eigen bos. Alles is groen, klein, mooi en nogal bosrijk. Knetter en Spetter zijn helemaal spierwit geworden. Zelfs hun kleding heeft haar kleur verloren. Niet van het opstijgen, niet van de schrik, niet van de lucht of van de wind, maar door de raadselachtige werking van de gele bloemen van het pigmentvretertje die ze zo lekkerbekkend hebben opgegeten.

‘Eh Spetter, we zijn nu totaal wit geworden. Als we langs een wolk zweven dan ziet niemand ons meer. We zijn incognito Spetter!’

‘Incogni-wattes?’

‘Nou dat je onherkenbaar bent.’

‘Oh... nou zeg dat dan! Waarom gebruik jij toch altijd van die rare woorden broer... gelukkig herken ik jou nog wel.’

‘Maar Spetter... als we nou naar beneden willen, dan moet iemand ons komen halen, toch? Maar ja, als niemand ons kan zien, omdat we incognito zijn, is dat dan niet, uh...

hoe zal ik het eens zeggen, onhandig?’

‘Knetter, Meneer Uil heeft zulke goede ogen, die ziet ons vast wel. Maar waar zweven we nu eigenlijk? Ah kijk, het Droggersdiep.’

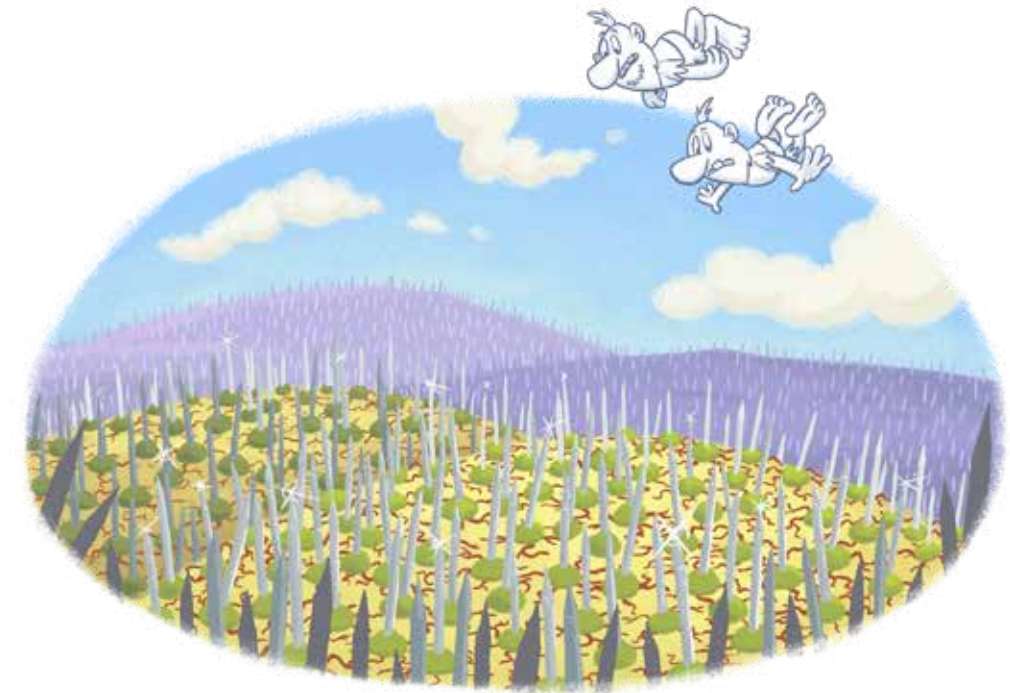
‘Hé, is dat niet Mevrouw Wimmelvliet?’ Knetter wijst. ‘Kijk daar, heel pietepeuterig klein. Hi Mevrouw Wimmelvliet, kijk eens hierboven... we vliegen!’

Maar Mevrouw Wimmelvliet kijkt niet op of om.

Mevrouw Wimmelvliet woont aan de rand van het Droggersdiep in een smal huisje met een uitkijktoren. Het Droggersdiep is het meer aan de zuidkant van het Barleweeldse woud. Mevrouw Wimmelvliet is een waakdier, met ogen op steeltjes. Haar taak is om het meer te bewaken en die taak neemt ze zeer serieus. Ze let verrekke goed op of er geen vreemde eenden in de bijt zwemmen. Vijf keer per dag beklimt ze haar uitkijktoren en vier keer per dag holt ze op haar duizend pootjes een rondje om het meer heen. En doordat ze op dit moment, net als altijd, zo geconcentreerd haar taak uitvoert, hoort ze Knetter en Spetter niet. Of die vliegen veel te hoog, dat kan natuurlijk ook. Daar komt nog bij dat ze niet is aangesteld om naar boven te kijken om te zien of daar soms broers voorbij vliegen.

‘Maar als dit Het Droggersdiep is, dan zweven we richting het zuiden Spetter. En Meneer Uil heeft altijd tegen ons gezegd tijdens de bosles, dat we nooit, en hij herhaalde dan “ik herhaal, NOOIT”, zonder toestemming naar het zuiden mogen gaan.’

Aan de zuidkant van het bos even voorbij het Droggersdiep ligt namelijk de onbegaanbare vlakte van Wonserhoek. Op deze vlakte groeit enkel en alleen de *Spijkerplant*. En niets anders. Een plant die, eenmaal volwassen, een centimeter of 10 hoog is. Recht, hard en scherp als een spijker. Onmogelijk om overheen of tussendoor te lopen.

De vlakte is eindeloos uitgestrekt. Volgens Meneer Uil kunnen alleen grote sterke vogels aan de andere kant van de vlakte komen. En dat kost ze wel een week of twee non-stop vliegen.

Ondertussen zijn Meneer Uil, Rodie en Rudie, opgestegen. Hoog boven de bomen vliegen ze rond en speuren ze alle drie de lucht af op zoek naar Knetter en Spetter. Nu de twee broers geen pigment meer hebben, kunnen ze hen niet meer zien. Met zijn telescoop-scherpe-ogen zoekt Meneer Uil ongerust langs de voorbijtrekkende wolken. Waar zijn ze nou gebleven? En terwijl Meneer Uil af en toe als een valk stil hangt in de lucht, razen Rodie en Rudie doldwaas, hyperactief en supersnel van wolk naar wolk. Als flipperballen in een flipperkast. Volkomen chaotisch. Hun motoren grommen als een troep hongerige hyena's. Maar waar hangen Knetter en Spetter nou uit? Waar?

‘Hé kijk eens Spetter, ik zie mijn handen weer een beetje.’

‘Klopt Knetter, ik zie ze ook. En we vliegen ook steeds lager. We dalen. En best wel snel. Die spijkerplanten komen steeds dichterbij.’

Angstig kijkt Spetter naar beneden. En inderdaad, ze verliezen snel hoogte en dat terwijl ze inmiddels boven de onbegaanbare vlakte van Wonserhoek vliegen. De rand van het bos hebben ze al best ver achter zich gelaten. En voor hen staan duizenden en duizenden spijkerplanten met hun scherpe punten recht omhoog in het gelid. Afschrikwekkend. Gevaarlijk. Daar wil je niet op terecht komen. Dat gaat vreselijk veel pijn doen.

‘Zou het zo zijn dat de pigmentvretertjes na verloop van tijd uitgewerkt zijn Spetter? En dat we daarom steeds meer hoogte verliezen?’ Knetter kijkt met een bibberlip naar Spetter.

‘Oh nee, straks worden we aan die spijkerplanten gespietst. Ik denk dat het nu tijd is om heel hard te gaan schreeuwen om hulp! Heeeeeeeelp!’

Inmiddels zijn Meneer Uil, Rodie en Rudie aan de rand van het bos aangekomen en zien ze de onbegaanbare vlakte van Wonserhoek. ‘Zeg, horen jullie dat ook heren?’ schreeuwt Meneer Uil tegen Rodie en Rudie, die als gekken door elkaar heen scheuren.

‘En hou nou es op met dat idiote rond-gevlieg, ik word helemaal tureluurs van jullie. Wat voor brandstof gebruiken jullie eigenlijk? Van een beetje beheersing is nog nooit iemand slechter geworden! We moeten een strategie bedenken. Een plan. Een systeem. En wel onmiddellijk!’

‘Heeeeeeeelp! Heeeeeeeelp!’ Knetter en Spetter schreeuwen hun longen uit hun lijf. Wat moeten ze anders? Als het zo doorgaat zitten ze straks als kaasblokjes aan allemaal spijkerplanten geprikt.

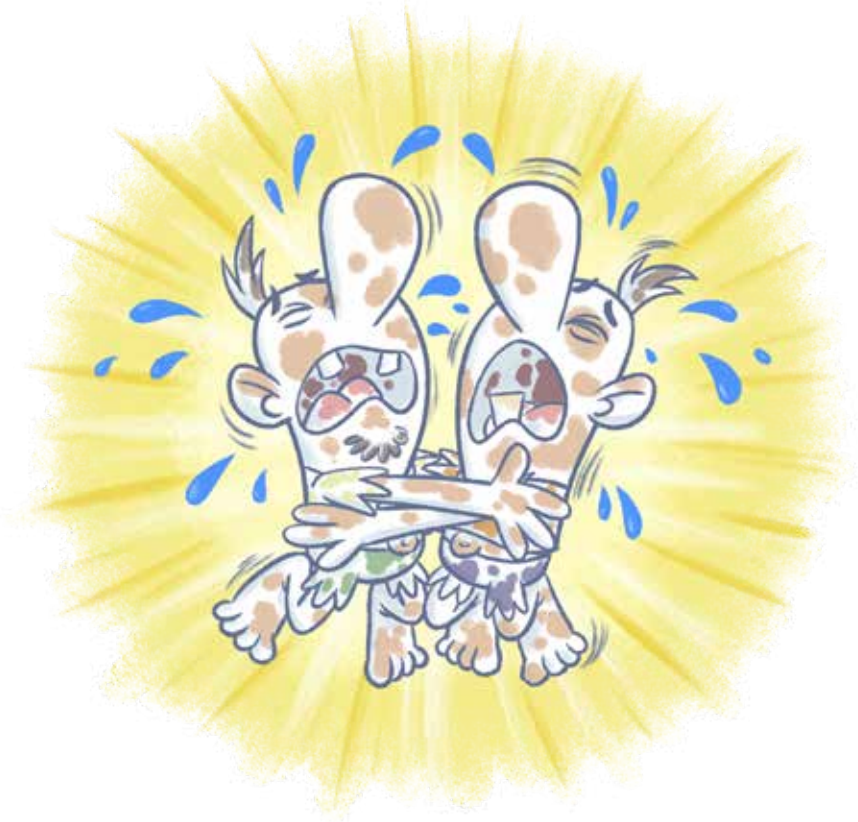
‘Als dit niet goed afloopt Spetter, wil ik nog even iets tegen je gezegd hebben... Je bent niet alleen een geweldige broer, maar ook mijn allerbeste vriend, IK HOU VAN JOU!’

‘Ik hou ook van jou Knetter en ik zal je nooit vergeten! Echt nooit!’

In de lucht slaan ze hun armen om elkaar heen, terwijl ze steeds sneller hoogte verliezen.

Knetter heeft moeite om zijn tranen te bedwingen. Maar dwars door zijn vochtige ogen ziet hij iets aankomen.

‘Wacht eens even Spetter, kijk daar eens in de verte...!’
‘Waar dan?’

‘Nou daar, achter die hele hoge naaldboom. Het lijkt wel een soort boemerang die op ons afkomt!’

‘Dat ziet er doodeng uit, ik doe mijn ogen dicht.’

‘Hou me vast broer!’

Knetter en Spetter knijpen hun ogen stijf dicht, in afwachting van een pijnlijk einde. Ofwel gespietst op de spijkerplanten ofwel getroffen door een boemerang.

Boven de boomtoppen, is een aerodynamische V-formatie verschenen. Strak georganiseerd, messcherp en met een snelheid die je niet vaak ziet in boeken. Met Meneer Uil voorop, die voor de gelegenheid een ouderwetse vliegeniersbril heeft opgezet, aan beide zijden geëscorteerd door Rodie en Rudie.

Een roedel wolven, opgeschrikt door het gesuis in de lucht, kijkt ademloos omhoog naar de voorbij vliegende vogels.

‘Ik heb ze in het vizier jongens, kijk, daar beneden’, roept Meneer Uil. ‘Ah gelukkig, Knetter en Spetter hebben weer wat kleur gekregen.’

‘Ai, ai, ai ai ai...’, schreeuwen Rodie en Rudie, ‘ze dalen gevaarlijk snel richting de onbegaanbare vlakte van Wonserhoek! Als we maar op tijd komen! De Spijkerplanten!’

‘We moeten nog wat sneller!’ Meneer Uil voegt de daad bij het woord door zich nog smaller te maken en zijn vleugels nog krachtiger op en neer te slaan. Ook Rodie en Rudie versnellen hun vlucht en duiken achter Meneer Uil aan. Ze hebben, ondanks hun nieuwe motoren, de grootste moeite Meneer Uil bij te houden die nogmaals versnelt. Hij denkt maar aan één ding, Knetter en Spetter redden voordat ze aan die spijkerplanten worden gespietst. Het gaat nu om seconden.

‘Heeeeeelp, ik durf echt niet meer te kijken Knetter. Oh nee, Ik heb een spijker in m'n linker bil. Ik voel iets.’

‘Au, au Spetter, ik voel het ook. Ik ben bang. Hè maar wat raar..., zo scherp zijn ze helemaal niet. Het voelt meer aan als een pak dons, of als een dekbed.

‘Ik voel iets dat lijkt op... zou het soms... MENEER UIL?... MENEER UIL BENT U DAT?’

‘Jongens, hou je goed vast, ik ga jullie weer veilig en wel terugbrengen!’

Knetter en Spetter grijpen zich vast aan de lange wenkbrauwen van Meneer Uil, zoals ze dat wel vaker doen. Meneer Uil scheert in een uiterste krachtsinspanning vlak over de spijkerplanten en raakt met zijn buik nog nèt een scherpe punt van een spijkerplant.

Zijn gezicht krimpt samen maar hij slikt de pijn weg en vliegt in een scherpe curve omhoog.

‘Hé? Moet je kijken Knetter, Rodie en Rudie zijn er ook!’

‘Pfoe... dat was kantje boord hè!’ Rodie en Rudie vliegen vlak naast Meneer Uil, Knetter en Spetter. ‘Gelukkig zijn jullie niet in die spijkerplanten terecht gekomen, want we kennen toevallig een heel lompe chagrijnige gans, die nog helemaal niet zo lang geleden, laten we zeggen een kleine week, bij een val in deze planten terecht is gekomen en ...’

Meneer Uil onderbreekt ze, ‘ja, ja, ja, ik dank jullie wel voor deze ongetwijfeld bijzonder wetenswaardige informatie, Rodie en Rudie. Ik denk dat Knetter en Spetter genoeg narigheid hebben meegemaakt voor vandaag. Ik breng de jongens naar huis en ga daarna nog even een klein bezoekje brengen aan Troeschka de Teek.’

‘Maar waarom dan Meneer Uil?’ vragen Knetter en Spetter bezorgd.

‘Ik moet even mijn buik laten onderzoeken, want ik heb me net venijnig opengehaald aan een scherpe punt van een spijkerplant. Niks ernstigs hoor.’

Meneer Uil vliegt naar het huis van de jongens en zet ze af bij het trapje naar hun voordeur. Met een pijnlijke grimas op zijn gezicht, slaat hij zijn vleugels uit en verdwijnt in de richting van Troeschka's apotheek, *Het Goudhaantje*.

‘Gaat u maar even op uw rug liggen Meneer Uil. Ik moet eerst even kijken wat er precies aan de hand is.’

Meneer Uil trekt een gezicht alsof hij z'n snavel in een bak met citroensap heeft gelegd.

‘Vogels liggen niet graag op hun rug en zeker uilen niet. En op die regel maak ik absoluut geen uitzondering, maar goed, als u dat per se wilt. Wat gaat u trouwens allemaal doen met die scherpe instrumenten?’ vraagt Meneer Uil achterdochtig.

Troeschka de Teek, die al sinds jaar en dag de apotheker van het bos is, ziet er wat nors uit. Af en toe kraamt ze

wat onsamenhangende klanken uit. En doordat ze een bril op heeft met enorme dikke jampotglazen, zien haar ogen er uit als geëxplodeerde inktvlekken. Toen Meneer Uil binnen vloog en klaagde over pijn aan zijn buik, heeft ze met opvallend genoeg een hele batterij scharen, mesjes, naalden, injectiespuiten, tangetjes, hechtgaren, watten, verband en pleisters klaargelegd. Troeschka's favoriete bezigheid is namelijk opereren en hechten. En dat kan ze, dat moet gezegd, bijzonder goed. Ze is handig, snel, vast ter hand, niet bang, schoon en besluitvaardig. Allemaal eigenschappen die nodig zijn om goed te kunnen opereren en hechten. Vrij onlangs had ze Nuderic Caviatic, de naaktcavia, op haar behandeltafel. Hij had een lelijke splinter in één van zijn naaktpootjes gekregen. Nuderic was ermee doorgelopen, wat je nooit moet doen met splinters, waar ze ook zitten. En deze was gaan ontsteken. Een heerlijk klusje vond Troeschka.

Troeschka kijkt zeer geconcentreerd naar de buik van Meneer Uil, 'Ja... oké... mmm... mmm... ja ik zie het al... eens even kijken wat we daarbij nodig hebben...'

Troeschka gaat met haar pootjes langs alle instrumenten die ze heeft klaargelegd. Meneer Uil volgt nerveus al haar bewegingen. Hij ziet nogal op tegen dat wat misschien komen gaat. Hij ademt onrustig. Na enig nadenken pakt Troeschka een watje.

'Nou meneer Uil, u hoeft zich nergens zorgen over te maken, het is een klein schrammetje dat ik alleen even moet schoonmaken.' Troeschka buigt zich over de buik van Meneer Uil en maakt heel voorzichtig de schram schoon. Meneer Uil voelt er bijna niets van.

'Een druppeltje goudsbloemolie doet wonderen, pleister erop en klaar is Troeschka. Geen idee hoe u aan die schram kwam... maar goed, dat gaat me natuurlijk ook niets aan. U kunt er weer helemaal tegenaan Meneer Uil. Niet dat ik u weg wil hebben maar toch. Ik zeg tot ziens, tot Troeschka.'

'Dank, dank, Troeschka, driewerf dank. Aah, dat viel reusachtig mee zeg, wat een opluchting, u bent toch ook een tovenares. Heb nog een fijne dag!'

Meneer Uil schudt zich eens lekker uit zodat alle veren weer goed op hun plaats zitten en vliegt terug naar het huis van Knetter en Spetter.

Knetter en Spetter zitten op het trapje bij hun voordeur een beetje bij te komen van alle zweef- en valavonturen. Rodie en Rudie lopen onrustig heen en weer op een tak. Wachten is niet hun sterkste kant. Ze staan te popelen om het hele verhaal aan de andere bosbewoners te vertellen.

'Hé kijk Knetter, daar is Meneer Uil weer!' zegt Spetter opgelucht.

Met een sierlijke boog komt Meneer Uil aangevlogen en landt naast de jongens op het trapje.

'Oh gelukkig Meneer Uil, u bent er weer. Ik ga onmiddellijk wat te eten voor u maken.' En Knetter holt naar binnen.

'Troeschka de teek is haar gewicht in goud waard. Wond schoongemaakt, hoefde niet gehecht te worden, niets meer aan de hand.'

Spetter slaat een arm om Meneer Uil heen.

'Ik ben zo blij dat alles goed is afgelopen.'

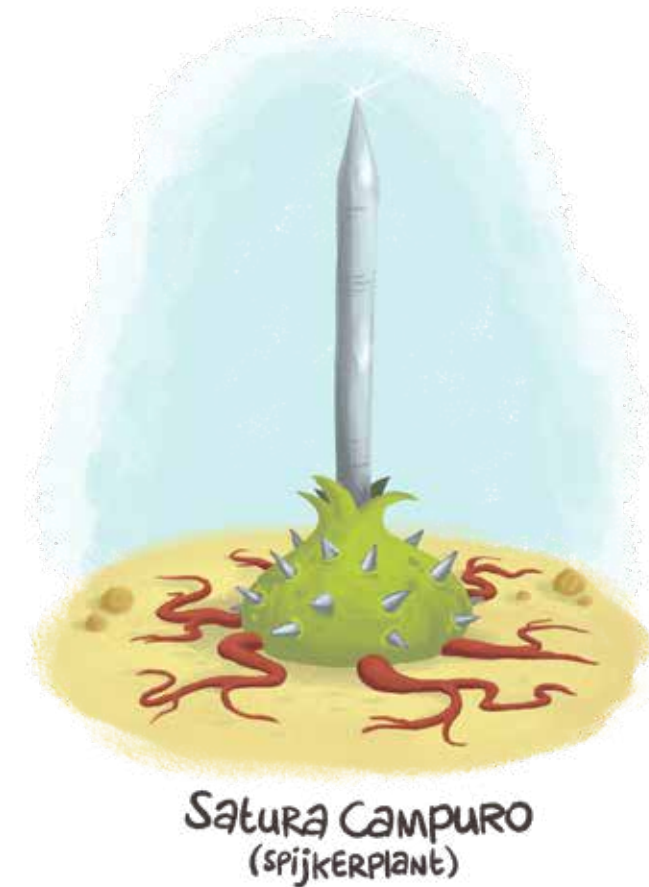
Rodie en Rudie gaan van opwinding bijna van hun stokje.

‘Wat een verhaal, wat een avontuur, dat gaan we als de wiedeweerga aan Bosse de Eekhoorn vertellen, en natuurlijk aan Cor Neille het Konijn, en aan Wasli de Wasbeer en wie we verder ook tegenkomen. Pigmentvretertjes slaan op hol, Knetter en Spetter bijna verongelukt, Meneer Uil zwaargewond, geweldig! Ze zullen smullen van al onze nieuwsberichten! Knetter, Spetter, Meneer Uil, er wordt op ons gewacht. De dieren hebben nieuwshonger!’

Haastig starten ze hun motoren en weg zijn ze.

‘Eén ding is zeker Meneer Uil’, zegt Knetter terwijl hij een bordje eten aan Meneer Uil geeft, ‘wij zullen nooit meer, zonder het eerst aan u te vragen, van een onbekende plant eten. Het was spectaculair maar niet voor herhaling vatbaar.’

‘Maar we kunnen nu wel zeggen, dat we kunnen vliegen!’ En ze barsten allemaal uit in een opgeluchte lach.

Knetter en Spetter en de witte kuifvogel

In het huisje van Knetter en Spetter is het een drukte van jewelste. De broers zijn volop in de weer. Er moet nog van alles gebeuren, vinden ze zelf. Knetter wast af, Spetter stoft, en dan ineens wast Spetter af met de stofdoek en staat Knetter af te stoffen met de afwasborstel. Huishouden is niet hun sterkste kant maar dat kan ze niks schelen. Ze lachen en gillen van plezier, sjouwen met de eettafel door de kamer en zetten hem weer terug waar hij al stond. Ze geven het everzwijn regelmatig een geweldige hengst op zijn neus, rennen naar boven om daar de konijnenkeutelmatrassen op te schudden, dan weer naar beneden om vervolgens puffend op een stoel neer te ploffen.

‘Zo, ons huisje ziet er weer picobello uit, vind je ook niet Knetter?’

‘Helemaal mee eens Spetter, maïskolfje?’

‘Gatsakkelekker!’

‘Wie het laatst beneden is, is een wokkelende wurm!’, roept Knetter terwijl hij zijn mond volpropt met maïskolfjes. Stukjes maïs en flodders speeksel vliegen door de kamer. Spetter kijkt met een heel vies gezicht naar zijn broer.

‘Wat zit jij me nou vies aan te kijken Spetter.’

‘Gatsakkeknolle Knetter, je praat alsof er een groentetuin uit je mond vliegt.’

Maar Knetter is al weg. Hij stuift naar de trap. Slaat, in het voorbijgaan, nogmaals hard op de neus van het everzwijn, die dit keer als antwoord een harde boer laat. En holt de trap op. Spetter laat zich natuurlijk niet kennen, want stel je voor dat hij verandert in een wokkelende wurm. Nou berg je dan maar want je loopt een enorm risico dat je wordt gevangen en geroosterd door de twee mollen Grommol en Brommol. Ken je ze nog?... Ach laat ook maar, dat doet er nu even niet toe.

Spetter heeft de achtervolging ingezet. Springt met twee treden tegelijk de trap op en grijpt Knetter vlak voordat hij de glijbaan in wil duiken bij zijn shirt. Ze gieren het uit. Ze draaien om elkaar heen, duwen en trekken en steeds als de één bijna kan springen, blokkeert de ander de doorgang.

‘Sodeknetter laat me erdoor!’

Hikkend van het lachen valt Knetter over Spetter heen.

‘Ja, wat dacht je zelf broer, ik ga natuurlijk eerst!’

Spetter wringt zich onder Knetter vandaan en in een draaikolk van ledematen storten ze samen de glijbaan in en belanden als één grote bol verwarde ledematen op het zachte mos.

‘Hahahaha!’ Knetter giert het uit. ‘Nog een keer!’

Ze rennen alweer de traptreden op naar hun voordeur als Spetter Knetter tegenhoudt.

‘Stil eens, hoor je dat Knetter?’

Knetter houdt even in en luistert aandachtig. Net lang genoeg, zodat Spetter als eerste naar binnen kan rennen.

‘Ik ook niet!’, roept Spetter lachend en weg is hij.

‘Ooooh jij speelt vals!’

Knetter stuift achter Spetter aan. Maar Spetter is nu echt sneller boven en hij stort zich vol overgave in de glijbaan.

‘Haha jij bent lekker een wommelende wurm!’

Bovenaan de glijbaan gaat Knetter plat op zijn buik liggen met zijn hoofd naar beneden en in een noodvaart dendert hij omlaag om vervolgens bovenop Spetter te belanden.

‘Ik heb gewonnen! Jij bent een wokkelende wurm! Want je moet namelijk de tweede keer altijd op je buik!’

Spetter kijkt Knetter een beetje dommig aan, omdat hij zich echt niet kan herinneren dat ze deze afspraak hebben gemaakt.

Plotseling ziet Spetter iets tussen de bomen bewegen, iets kleins, iets kleurigs. Het laat zich heel even zien maar schiet dan weer weg achter een struik.

‘Knetter, kijk!’, sist Spetter.

‘Wat is er?’

‘Kijk daar in die struik. Daar zit iets!’

‘Ja, ja, jij wil mij zeker weer voor de gek houden om dan als eerste naar binnen te hol.....’

Maar voordat Knetter zijn zin kan afmaken, hoort hij een vreemd geluid.

‘Ik hoor iets!’, zegt Knetter verbaasd.

‘Daar, daar, daar Knetter, daar gaat iets!’

‘Maar wat is het Spetter? Stel dat het een eng dier is... wat doen we dan?’, vraagt Knetter benauwd.

‘Nou, ik zie toch echt iets met een roze kleur. Als dat een eng dier is dan eet ik mijn voet op.’

‘Stil eens Spetter, ik hoor weer iets, daar achter die rode hazelaar. Kom we gaan ernaartoe!’

‘Maar wel zachtjes doen hoor, anders wordt, wat-het-ook-mag-zijn, misschien wel bang van ons.’ Knetter en Spetter sluipen behoedzaam naar de struik.

‘Hallo?’, vraagt Knetter voorzichtig.

‘Is daar iemand?’, zegt Spetter om maar wat te zeggen.

‘Ga weg!’ klinkt een heel hoog angstig stemmetje.

De broers zien nog net een roze strikje met een flintertje blond in een bos hoge varens verdwijnen.

‘Jullie zijn vast gestuurd door Korf.’

‘Korf?’ Die naam zegt Knetter niks.

‘Korf de Witte Kuifvogel!’

Er lijken nu twee stemmen te klinken. Twee hoge bange stemmen. Stemmen die ook, gek genoeg, heel lief klinken. Stemmen die de trommelvliezen van de oren van Knetter en Spetter strelen.

‘Gatsakkeknolle!’ Spetter friemelt aan zijn sikje. ‘Het ene moment zit je op de glijbaan en het andere moment ben je in gesprek met een roze strikje. Het moet niet gekker worden.’

Hij buigt zich naar Knetter en fluistert in zijn oor: ‘Als jij nou linksom het varenbos in sluipt, dan ga ik rechtsom.’

‘Goed, maar doe voorzichtig Spetter.’

De twee hoge stemmen reageren onmiddellijk.

‘Ze komen naar ons toe. We moeten hier weg.’

‘Onder die tak door! Snel, anders zien ze ons!’

De hoge stemmen lijken nu weer heel ergens anders vandaan te komen.

‘Huh, waar zitten ze nou?’ Knetter en Spetter kijken zoekend om zich heen.

‘Jullie zijn toch niet bang voor ons?’

‘Dat hoeft heus niet hoor. Ik ben Spetter.’

‘En ik ben Knetter.’

‘Wij zijn twee broers.’

‘Welkom in het Barleweeldse woud! En wie zijn jullie?’

Vanuit een bos wilgenroosjes antwoordt een zachte stem: ‘Dat zeggen we niet, want hoe weten wij of jullie te vertrouwen zijn? Wat is het codewoord?’

‘Gatsakkeknolle ik...’

‘Fout, wegwezen Wiege, ze zijn gestuurd door Korf!’

‘Wacht!’, zegt Knetter. ‘Wij gebruiken helemaal geen codewoorden in ons bos. Die hebben we niet nodig.’

Het blijft even stil. Blijkbaar moeten de twee lieve stemmen hier over nadenken.

Knetter buigt zich naar de wilgenroosjes.

‘Wiege? Wat een leuke naam. Willen jullie misschien iets eten of iets drinken? We hebben van alles.’

‘En jullie zijn niet gestuurd door Korf?’ klinkt er aarzelend uit het bosje.

‘Korf? Die kennen we niet’, zegt Spetter heel beslist.

‘We hebben ook een glijbaan!’ Knetter probeert de zachte stemmen gerust te stellen.

‘Een glijbaan? Hazzele pазzele, hozzele pozzele, dat klinkt leuk!’

Aarzelend stappen twee figuurtjes uit de bloeiende bos wilgenroosjes. Wantrouwig kijken ze om zich heen.

‘Zijn jullie echt niet gestuurd door Korf de Witte Kuifvogel?’

‘Gatsakkekn...!’ Spetter verschiet van kleur.

De broers staan aan de grond genageld. Spetters mond valt wijd open. Zoveel roze en blond hebben ze nog nooit gezien. Meisjes... echte meisjes. Meisjes met prachtige gezichten. Betoverend.

Knetter en Spetter hebben toch al heel wat meegemaakt maar dit? Nog nooit. Zó mooi.

‘Ko...Ko...Korf de Witte Kui.. Kuifvogel...? We...we...we...we hebbe... echt... geen...’, Knetter komt totaal niet meer uit zijn woorden.

De meisjes bekijken de twee broers scherp en aandachtig van top tot teen. Alsof ze proberen te peilen of ze te vertrouwen zijn.

‘Ik ben Wiege!’

‘En ik ben Warre! We zijn een tweeling dus je moet ons niet verwarren!’

‘Dus als ik zeg ik ben Warre!’

‘En ik ben Wiege! Dan weet je dat we liegen!’

Er verschijnt een klein lachje op de gezichten van de meisjes. Knetter en Spetter staan zo volstrekt onschuldig naar hen te kijken, dat Wiege en Warre ontspannen.

Ze krijgen weer een beetje kleur op hun wangen.

‘Wat zijn jullie voor kereltjes?’, vraagt Wiege.

‘Kereltjes?’ Knetter beschouwt zichzelf helemaal niet als een kereltje.

‘Keireltjes?’

Spetter voelt zich heel ongemakkelijk tussen deze twee mooie meisjes en zijn onderkaak hangt nog steeds ongeveer op zijn borstkas. Was Meneer Uil maar hier. Die weet altijd wel raad met dit soort kwesties.

‘Zouden jullie iets te eten of te drinken willen? Kom maar mee dan laten we jullie meteen ons huis zien’, zegt Knetter uitnodigend.

‘Oh we hebben reuze honger gekregen, toch Wiege?’

‘Ja reuze! Wij eten altijd eekhoorntjesbrood!

Met vlierbessenjam! Dat hebben jullie toch wel?’

‘Of rolletjes groot hoefblad gevuld met notenpasta’,
vult Warre aan.

Wiege en Warre knipperen aandoenlijk met hun ogen.
Ze voelen zich steeds meer op hun gemak.

Spetter voelt het water uit zijn opengesperde mond
druipen.

‘Nou waar wacht je nog op Spetter, ben je wortel aan het
schieten? Je lekt? Uit je mond!’

‘Oh ja..., tuurlijk..., ik was even afgeleid door... laat maar.
Kom we gaan!’

Al snel komen ze bij het huis van Knetter en Spetter aan.

‘Hazzele pazzele, wonen jullie hier?’ De meisjes kijken vol
bewondering naar het mooie huis.

‘Ja! We hebben het helemaal zelf gebouwd, kom binnen’,
antwoordt Knetter trots. En met een grote zwaai opent hij de
voordeur. De meisjes schrikken zich een hoedje als ze de kop
van het everzwijn zien. ‘Hazzele pazzele! Hozzele pozzele!’,
ze deinzen achteruit.

‘Niet bang zijn hoor, hij doet geen vlieg kwaad.’

En om zijn woorden kracht bij te zetten slaat Spetter
keihard op de neus van het everzwijn die deze keer reageert
met het uitsteken van zijn tong. Dat vinden de meisjes reuze
grappig.

‘Nou, ga maar lekker zitten’, zegt Knetter. Hij loopt naar het
aanrecht en pakt de schaal met maïskolfjes. Hongerig vallen
ze aan. Je kunt je nauwelijks voorstellen dat ze net nog zo
bang waren.

‘Wat een reis, wat een tocht! Hoe lang zouden we eigenlijk
onderweg zijn geweest?’ Wiege kijkt Warre vragend aan en
pakt nog een maïskolfje.

‘Toch snel een week of wat’, zegt Warre met volle mond.

‘Gatsakkeknolle, dat is lang, waar komen jullie dan wel
niet vandaan?’

‘Uit Drafterbinne! Achter de bergen’, zegt Wiege.

‘De bergen van Strintipië?’, haakt Knetter in. Hij heeft die
bergen natuurlijk wel gezien toen hij die bloemen van de
pigmentvretertjes had gegeten en hoog in de lucht zweefde,
maar hij is er nog nooit geweest.

‘Woh, Drafterbinne, dat is ver weg’, zegt Spetter
onder de indruk.

‘We zijn gevlucht! Gevlucht voor Korf de Witte Kuifvogel!’ zegt Warre en haar stem slaat een beetje over.

Spetters wenkbrauw vliegt van verbazing zo’n beetje van zijn gezicht. ‘Gevlucht? Waarom zijn jullie gevlucht?’

‘Omdat Korf de Witte Kuifvogel ons wilde opsluiten.’

‘Omdat we meisjes zijn.’ Wiege kijkt Warre verdrietig aan en pakt haar hand stevig vast.

‘Wacht even, opsluiten omdat jullie meisjes zijn? Dat begrijp ik niet’, zegt Knetter.

Warre zucht diep.

‘Een aantal winters geleden kwam er een vreemde vogel naar Drafterbinne. Hij zong de hele dag door. Dus wij dachten dat het een zangvogel was. Maar hij zong zo verschrikkelijk vals dat je kastanjes in je oren moest stoppen. Op een bepaald moment liep iedereen met

kastanjes in de oren en dat viel nogal op. Steeds vaker gingen men hem vermijden, omdat het echt niet om aan te horen was. Pas toen begreep hij dat hij beter kon stoppen met zingen. Maar ja... het stomme was dat hij toen de baas ging spelen. En dat werd steeds erger, totdat hij zich vier weken geleden zelfs uitriep tot directeur.’

‘Directeur? Directeur van wat?’ vraagt Spetter.

‘Directeur van Drafterbinne! Echt superstom! En toen ging hij allemaal rare regels invoeren. Zo mochten wij van de ene op de andere dag geen lol meer trappen, omdat hij dat maar een verspilling van tijd vond. Vervolgens verbood hij de kleur roze. Dus moesten we onze roze kleren verstoppen. Zelfs de roze luiken van alle huizen werden zwart geverfd’, vervolgt Wiege terwijl er een traan langs haar wang naar beneden biggelt.

‘Pff, wat een stomme regels. Dat lijkt meer op pesten.’ Spetter is oprecht boos.

‘En alsof het allemaal nog niet erg genoeg was, stelde hij een verbod op buiten spelen in. En een dag later wilde hij alle meisjes opsluiten. En dat was voor ons de druppel. En toen zijn we gevlucht. Alle meisjes zijn gevlucht.’

‘Poeh, wat een verhaal zeg! En wat nu?’ vraagt Spetter voorzichtig.

‘Nou... uh... Heb je misschien iets waarmee we onze tranen kunnen afdrogen?’

Een kleine glimlach dwarrelt over het gezicht van Warre.

‘O ja natuurlijk’ en Knetter loopt al naar de keuken om een theedoek te pakken.

‘Nee... ik bedoel meer uh..., waar gaan jullie dan nu heen, of wat gaan jullie nu doen?’, zegt Spetter.

‘Zouden we misschien bij jullie kunnen blijven?’ vraagt Wiege verlegen.

Knetter weet niet zo goed wat hij hier nou op moet antwoorden. ‘Bij ons blijven?... uh, uh, bij ons blijven lijkt me uh... maar waar dan?... en hoe dan...?’

Was Meneer Uil maar in de buurt. Dit is alweer een lastige kwestie waarbij zijn advies zeer welkom zou zijn.

‘Tuurlijk kunnen jullie hier blijven!’ flapt Spetter eruit zonder erbij na te denken en z’n ogen gaan helemaal glanzen.

Knetter kijkt z’n broer aan met zo’n blik van: wordt er niet meer overlegd? Maar dan bedenkt hij zich dat ook hij Wiege en Warre heel graag wil helpen. En dan komt alles in een stroomversnelling.

‘Dan bouwen wij toch voor jullie een huis. Wat jij Spetter?’

Nu kijkt Spetter zijn broer aan met zo’n blik van: wordt er niet meer overlegd? Maar Knetter ziet het al helemaal voor zich.

‘Daar achter die oude eik, daar ligt een schitterend grasveldje en het is lekker dicht bij ons huis. En ook dicht bij de woonboom van meneer Uil. Die gaan jullie heel snel ontmoeten. En zijn jullie al in de glijbaan geweest? Wie het laatst beneden is, is een wokkelende wurm!’

Knetter en Spetter hollen naar boven en duiken op hun buik de glijbaan in. Wiege en Warre rennen achter ze aan en volgen hun voorbeeld. Onderaan de glijbaan belanden ze bovenop elkaar. De afleiding doet de meisjes goed. Gelukkig, ze lachen weer.

Knetter en Spetter zijn blij dat de meisjes weer wat vrolijker zijn. De broers fluisteren even onderling en dan draaien ze zich naar de meisjes en zegt Spetter: ‘Wiege, Warre... mijn broer en ik hebben besloten dat jullie bij ons mogen blijven. En zo snel we kunnen, gaan we voor jullie een eigen huis bouwen. In de tussentijd kunnen jullie in onze keuken slapen. Morgen beginnen we met bouwen! Is dat een goed plan?’

De ogen van de meisjes schieten alweer vol maar nu van puur geluk.

‘Oh wat superfijn! Jullie zijn geweldig!’

Zoals beloofd beginnen Knetter en Spetter de volgende morgen al vroeg met het verzamelen van hout, takken, mos en andere materialen. Spetter heeft in de avonduren een tekening gemaakt hoe het huis van Wiege en Warre er uit zou moeten zien. Grappig genoeg is het een exacte kopie van hun eigen huis. Alleen is er in dit ontwerp heel veel roze verwerkt. Terwijl ze druk aan het werk zijn zingen ze uit volle borst hetzelfde lied als toen ze de oehoe-toeter gingen maken voor Meneer Uil, weet je dat nog? Alleen met een andere tekst:

We bouwen hier een huisje, een hut een tent een huisje

We bouwen hier een huisje in het Barleweeldse rijk

We bouwen hier een huisje, voor Wiege en voor Warre

We bouwen hier een huisje bij die grote oude eik.

Alles wat ze nodig hebben wordt naar de oude eik gesleept die op een steenworp afstand van hun eigen huis staat. Uiteraard niet te verwarren met hun chillboom. Het is een majestueuze eik van wel 400 jaar oud, met takken als reuzenarmen en een indrukwekkende kroon alsof hij een enorme bos krullen heeft. Naast die eik ligt een prachtig groen grasveldje, zó zacht en uitnodigend dat je er meteen op wilt gaan liggen.

‘Komt er wel iets van roze in het huis?’, vragen Wiege en Warre die heel nieuwsgierig zijn aan komen lopen en onmiddellijk op het zachte gras zijn gaan zitten.

‘Aah goedemorgen Wiege en Warre. Hebben jullie lekker geslapen in onze zelfgemaakte dolliedons? En hebben we niet te veel lawaai gemaakt?’

‘We hebben als een blok geslapen! Die dolliedons zijn heerlijk warm en ze liggen superzacht’ zeggen de meisjes opgewekt.

‘Wat dachten jullie ervan om het huis van binnen helemaal roze te verven?’ Knetter kijkt Wiege en Warre verwachtingsvol aan.

‘O ja, dat zou geweldig zijn.’

‘En met roze luiken, net zoals de huizen in Drafterbinne.’

‘Mooi, zouden jullie dan misschien de bessen van de fuchsia willen verzamelen en fijn persen, dan kunnen jullie die gebruiken als roze verf. Spetter is nog maar nauwelijks uitgesproken, als ze het oorverdovende geraas van Rodie en Rudie horen, die met een noodgang aan komen scheuren. De twee roodborstjes maken een schitterende *five forty* en landen vlak naast Wiege en Warre in het gras.

‘Huh? Wie zijn dit?’ Wiege gaat snel achter Knetter staan. Warre verschuilt zich achter Spetter.

‘Niet schrikken!’ zegt Spetter. ‘Nergens voor nodig, dit zijn vrienden van ons, Rodie en Rudie, de snelste vliegers van ons bos. Ze vliegen sneller dan het geluid.’

‘En ze praten ook sneller dan het geluid’, vult Knetter aan.

‘En ze kletsen alle nieuwtjes door. Het zijn echte doorkletsers!’

Wiege en Warre begrijpen er helemaal geen snars van.

Nadat Rodie en Rudie de twee meisjes eens goed in zich hebben opgenomen, stellen ze zich voor.

‘Ik ben Rodie!’

‘En ik ben Rudie!’

‘Is er nieuws?’

‘Jazeker!’

‘Want wie zijn jullie?’

‘En waar komen jullie vandaan?’

‘Zeg jongens, voor wie zijn jullie eigenlijk dat huisje aan het bouwen?’

‘En meisjes, hoe lang blijven jullie hier?’

‘En waarom dragen jullie trouwens roze kleren?’

‘Hebben jullie ook...’

Lachend onderbreekt Knetter hun waterval aan vragen.

‘Rodie, Rudie, dit zijn Wiege en Warre. Zij zijn gevlucht voor Korf de Witte Kuifvogel, nou ja een heel verhaal... en wij bouwen nu een huisje voor ze.’

‘Korf de Witte Kuifvogel? Waar woont die dan? En waarom zijn jullie voor hem gevlucht? Kunnen we hem interviewen?’

Rodie en Rudie ratelen door elkaar, zoveel vragen hebben ze.

‘Korf de Witte kuifvogel woont in Drafterbinne, achter de bergen van Strintipië, daar komen wij ook vandaan’, zegt Wiege sip. ‘En wij zijn gevlucht omdat hij allemaal rare regels heeft ingevoerd.’

‘Rare regels? Haha sensatie! Dan gaan we daar bliksemsnel naar toe. Uw verslaggevers ter plaatse!’

Rodie en Rudie starten hun motoren, stijgen op en zijn in een vlammeende flits verdwenen.

‘Wauw, die gaan snel zeg!’ Wiege en Warre zijn helemaal onder de indruk.

Ondertussen heeft Spetter een paar stevige takken bij elkaar gezocht en handig aan elkaar verbonden met lange klimop scheuten. Zo bouwen ze razendsnel een raamwerk voor het huisje.

Wiege en Warre staan ondertussen met blote voeten in een grote bak alle fuchsiabessen fijn te stampen. Ze voelen de bessen knappen tussen hun tenen. Warre ziet ineens uit haar ooghoeken een vuurpijl voorbij schieten.

‘Hé, daar zijn Rodie en Rudie weer!’

‘Nieuwsupdate, nieuwsupdate!’ schreeuwen Rodie en Rudie vanuit de verte.

‘Korf De Witte Kuifvogel is helemaal ingepopt, je weet wel zoals een rups.’

‘Helemaal ingepopt? Maar hoe dan?’ Wiege en Warre zijn behoorlijk in de war.

‘De rupsenfamilie Schuikerbuik, zegt jullie dat iets?’

‘Jazeker’, antwoordt Wiege. ‘Die hebben maar liefst vier super aardige dochters, allemaal gevlucht. We vertrokken tegelijkertijd.’

‘Nee’, reageert Rodie, ‘die zijn teruggekomen om die Kuifvogel een lesje te leren en gisteravond in zijn slaap hebben ze hem helemaal ingepopt. Je herkent hem niet meer. Voor- en achterpoten, witte kuif en scherpe snavel, je ziet er niks meer van. Je ziet alleen maar een enorme berg popsel.’

‘Maar dat betekent dat hij geen kant meer op kan. Dat is goed nieuws zeg!’ zegt Warre opgelucht.

Rodie krabt even met een vleugel aan zijn helm.

‘Goed nieuws, goed nieuws? Als iets ingepopt is, kruipt er na een tijdje toch iets anders uit? Dat zou zomaar een doodeng monster met harige poten kunnen zijn. Of een giftig slijmerig geval met 40 angels of een wormvormig aanhangsel met drie hoofden. We vliegen onmiddellijk terug om alles op de voet te volgen. Tot de volgende nieuwsupdate!’

En zo snel als de roodborstjes gekomen zijn, speren ze weer het luchtruim in.

Wiege en Warre kijken elkaar vragend aan. Stel je voor dat er een doodeng monster met harige poten uit zou komen, of een nieuwe witte kuifvogel maar dan vier keer zo groot, tja... dan ben je nog verder van huis. Het wachten is op Rodie en Rudie met meer nieuws.

Wiege en Warre dopen hun handen in de fuchsiaverf en smeren met grote streken de verf op de wanden van de benedenetage van hun huis in aanbouw.

Knetter kijkt er met samengeknepen ogen naar.

‘Poeh, je zou er bijna een zonnebril bij opzetten, wat een roze zeg!’

‘Zeg Knetter, kun je even die planken aangeven?’ roept Spetter vanaf een wankel laddertje.

‘Dan kunnen we verder met de eerste etage!’

Wiege en Warre plakken aandachtig allemaal bloemen op de roze verf. Zo gaat de benedenetage er steeds mooier uitzien. Gezellig en meisjesachtig.

Ze zijn nog maar net met z'n vieren op het trappetje bij de voordeur gaan zitten om even uit te blazen of ze horen Rodie en Rudie weer aan komen scheuren. Het daverd tussen de bomen.

‘Nieuwsupdate, nieuwsupdate!’

Rodie en Rudie vliegen zo snel, dat ze maar ternauwernood voldoende kunnen afremmen om een beetje fatsoenlijk naast de vier vrienden te landen.

‘De pop is ontpopt, de pop is ontpopt!’

Met rode wangen schreeuwen de roodborstjes het uit.

Wiege en Warre springen overeind en kijken met grote spanning naar de twee bosjournalisten.

‘Vertel, vertel, wat is er uit die pop gekomen?’

Ze kunnen bijna niet wachten op antwoord.

‘Jullie zullen het niet geloven! Iedereen valt van z'n stoel! Onvoorstelbaar! Niemand had dit verwacht! Hou je vast! Zijn jullie er klaar voor?’

‘Natuurlijk zijn we er klaar voor, zeg het nou!’

De vier barsten uit elkaar van nieuwsgierigheid.

‘EEN ROZE VLINDER!’

‘Een wat?’ Wiege en Warre staan helemaal perplex.

‘Een roze vlinder.’ Spetter herhaalt het alsof het voor hem volkomen vanzelfsprekend is.

‘Ja, een ROZE VLINDER’, herhalen Rodie en Rudie.

‘Een roze vlinder?’ Wiege en Warre snappen er helemaal niets van.

Rodie en Rudie buitelen alweer over elkaar heen met een spervuur aan opmerkingen.

‘Wat er aan de hand is? Wie het weet mag het zeggen en wie het zegt mag het weten. Hoe kan een witte kuifvogel nou veranderen in een roze vlinder? En wat is hij nu van plan? Blijft hij directeur van Drafterbinne? Of neemt hij nu de vleugels? Dat weten we nog niet maar daar gaan we snel achter komen. We zijn niet voor niets jullie bosjournalisten. Uw verslaggevers ter plaatse brengen u als eerste het laatste nieuws.’

Rodie en Rudie stijgen op en vertrekken weer met brullende motoren.

Knetter, Spetter, Wiege en Warre laten dit nieuws op zich inwerken. De Witte Kuifvogel is dus veranderd in een roze vlinder. Wat zou dat voor gevolgen hebben? De hersenen van Wiege en Warre draaien op volle snelheid. Wat betekent dit voor hen? Zouden ze weer terug kunnen naar huis? Willen ze wel terug naar huis? En houdt die roze vlinder wél van roze? En van buiten spelen? En van meisjes? Allemaal vragen waar ze het antwoord niet op weten.

Zo zitten ze stil voor zich uit te staren. Het enige dat ze horen is de wind die voorzichtig de bladeren van de bomen streelt. Na een tijdje fluistert Knetter zachtjes, 'Iemand nog een kopje thee? En wil jij een vuurtje maken Spetter, want het wordt wel een beetje fris, vinden jullie ook niet?'

